

12 Eylül de, partileri de 40 yıldır patronları güldürüyor

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2020 / Sayı: 132 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa'dan Tofaş ve Renault, Dilovası'dan BMS Metal, Tuzla'dan HT Solar ve Gebze'den metal işçileri ile Cargill ve SF Trade direnişçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

SALGINA, SÖMÜRÜYE, SAVAŞA KARŞI SINIF SAVAŞI!

Türkiye A.Ş. semirdikçe emekçi halkın ödediği bedeller artıyor

Emekçi halk Koronavirüs salgınına ve salgın fırsatçısı kapitalistlere karşı kesintisiz bir yaşam savaşı veriyor. Nisan ve Mayıs aylarında ihracat devam etsin, kapitalistler kârlarından olmasın diye, sokağa çıkma yasaklarında bile sanayi işçileri tabur tabur fabrikalara gönderildi. Sonra yaz geldi, turizm patronları kazansın, sektör canlansın diye iktidar açılıp saçıldı, özel okullar öğrenci kaydı yapsın, paraları toplasın diye halktan gerçekleri gizlediler. Canlanan sadece salgın oldu. Vaka ve ölüm sayıları tekrar hızla artmaya başladı. İktidarın bu artışın kendisine bir önlem getirdiği yok.

Sağlık alanında test yaptırmayı zorlaştırarak vaka sayılarını düşük, şirketlerin kârlarını yüksek tutmak tek öncelikleri! Milli Eğitim Bakanı'nın en büyük derdi ise öğretmen maaşları! Özel okullara vergi indirimi getirirken, fiilen devlet bütçesinden eğitim ticarethanelerine kaynak aktarırken cömert olanların elleri, öğretmene maaş öderken tir tir titriyor. Yaz aylarında gıda fiyatlarında beklenen düşüş mutfaktaki yangını söndürmedi, asgari ücretli yine açlık sınırının altında. Buğday, arpa, pirinç ithalatı salgın döneminde de artmaya devam ediyor.

Erdoğan'ın söylemiyle Türkiye'yi anonim şirket mantığıyla yönetmenin sonu bu! Sağlık Bakanı özel hastane patronu, Milli Eğitim Bakanı özel okul sahibi, Tarım Bakanı Kanadalı patates tekelinin danışmanı olunca başka nasıl olsun!

Son dönemde devletin kanatları altında büyüyen, İngiliz Rolls Royce ve FSNN şirketlerinin baş köşeleri kaptığı; Katar sermayesinin ortak edildiği sözüm ona "yerli ve milli" silah sanayii geri durur mu? Bayraktarlarla iktidarda "damatlık" seviyesinde temsil edilen, Erdoğan aşığı Ethem Sancaklarla büyüyen bu sektör kâr edecekse Türkiye'nin gündeminden savaş eksik olur mu?

İşte Türkiye'nin emekçi halkı bir yandan salgınla bir yandan sermayeyle mücadele ederken Suriye'de, Libya'da, Akdeniz'de ve Ege'de yeni savaşlarla yüz yüze gelmiş durumda. Milliyetçi propaganda bir yere kadar. Güneş balçıkla sıvanmıyor. Suriye'de Rusya'ya karşı ABD ve İngiltere'nin vekâlet savaşını yürüten, Libya'da Fransa'ya karşı NATO'nun desteğini almakla övünen, Ege ve Akdeniz'de Yunanistan'a

karşı Almanya'ya güvenen iktidar, emperyalist para babası George Soros'un "Türkiye'nin en önemli ihracat malı ordudur" lafının hakkını veriyor!

İşte Erdoğan ve müttefiklerinin Türkiye A.Ş. projesinin geldiği yer! Sermayenin kârı, emperyalistlerin çıkarı için bütün bir emekçi halk yoksulluk çekiyor, salgınla cebelleşiyor, canından oluyor, bedel üstüne bedel ödüyor. Sahte gündemlerle pompalanmaya çalışılan "milli gurur", "Karadeniz gazi" gibi birkaç günde sönüp gidiyor, geriye milyonların çektiği sefalet ve ödediği bedeller kalıyor.

Türkiye'nin emekçi halkı kendi gündemini ülke gündemi haline getirdiğinde, istibdadın, sermayenin ve emperyalizmin zincirlerini kırdığında, ekmeğine sahip çıkıp, hürriyeti kazandığında, kaderini eline aldığı o zaman eserden haklı bir gurur duyabilir. Bu gurur, her milletten memleketten kardeş emekçi ve mazlum halklarla paylaşıldıkça, sömürgecileri, emperyalistleri kovdukça, Türkü, Kürdü, Arabı, Farsı ile kardeşleştikçe büyüyecektir!

5 İşçinin ekonomisi: gaz ekonomisi

7 Kodamana sınırsız test, işçiye ölümüne çalışma

8 "Güçlendirilmiş parlamenter sistem" modası

Dilovası BMS Metal'den bir işçi

Ne köleyiz ne de mahkum!

Merhaba dostlar, yoldaşlar. Ben Gebze Dilovası bölgesinde tel üretimi yapan bir fabrikada çalışıyorum. Galvanizli tel üretimi yapan birçok fabrika gibi oldukça ağır koşullarda ve yoğun bir mesai sisteminde çalışıyoruz. Haftalık izinlerimizin bile lüks olarak görüldüğü ve ağır çalışma koşullarına karşı en ufak bir tedbirin alınmadığı bu çalışma düzeni yetmezmiş gibi son üç-dört aydır fabrikada adeta sıkıyö-

netim ilan edilmiş durumda. Bundan aylar önce, can güvenliğini hiçe sayan patronlara karşı işçiler delil amacıyla fabrika içinden ölüm tehlikesine yol açacak durumları kayda almıştı. Bunu fark eden yönetim ise fabrikada cep telefonlarını yasakladı ve buna itiraz eden yaklaşık 20 işçiyi ise iftiralarla işten çıkardı. Bununla da yetinmeyen yönetim fabrikada işçilerin ihtiyaçlarına ve tüketimlerine kısıtlar koyarak

hem fırsattan istifade kazançlarını arttırdı hem de yasak üstüne yasak getirerek fabrikayı adeta hapisaneyeye çevirdi. 12 saatlik mesaimiz boyunca eşimize, dostumuza ve çocuklarımızla ulaşamaz hale geldik, maaşlarımız geç yatmaya başladı, mesailerimiz eksik gösteriliyor, neredeyse her gün iş kazasının yaşandığı bu fabrikada kan akan yaraları durdurmak için bir sargı bezi bile bulamıyoruz. Tüm bu insanlık dışı muamele bizim kaderimiz değil, değiştirmek bizim elimizde. İşçiler olarak önce fabrika ölçeğinde sonra da tüm ülke çapında örgütlü bir güç haline gelemediğimiz sürece patronların bu saldırısı bitmez, bu kara düzen son bulmaz. Tüm bu dayatmalara, yasaklara ve kelle koltukta çalışmaya son vermenin yolu sendikalaşmaktan ve örgütlü bir şekilde masaya yumruğumuzu vurmaktan geçiyor!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Kapitalizm koronavirüsten daha tehlikelidir!

Yaklaşık bir aylık yıllık izinden sonra üretime başladık. Fabrika açılır açılmaz koronavirüs pozitif çıkan kişi sayısı artmaya başladı. OYAK Renault yönetimi gizlemeye çalışsa da birçok bölümde saklanamayacak kadar sayılar artmaya başladı. Giderek de artmaya devam ediyor. Patronlar için koronavirüs, işçileri ücretsiz izne gönderebilmektir. İşçilere yıllık izinlerini zorla kullanılmak, krizden kaynaklı işten atmayı planladıkları işçileri rahatlıkla işten atmaktır. Grevleri, toplu sözleşmeleri, sendikalaşma süreçlerini koronavirüs bahanesi ile engellemektir. En önemlisi de işçiler

arasındaki bağları ve dayanışmalarını kopararak örgütlenmelerini engellemektir. Yaşadığımız sıkıntılara karşı mücadele etmek istediğimizde ise protesto ve gösteri de yasaklanıyor.

Bunlara baktığımızda asıl tehlikenin koronavirüs değil sömürü sistemi kapitalizm olduğunu görürüz. Sömürü düzenini yok etmek için mücadele etmek zorundayız!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Örgütlü mücadelemize devam edeceğiz

Tüm işçilere selam olsun. Tüm dünyayı etkisi altına alan covid 19 salgını maalesef işçileri derinden vuruyor. İşyerlerinden aldığımız haberler bizleri üzüyor. Fabrikalarda maalesef çarklar dönsün diye üretim tam gaz devam etmekte. HT Solar'da olduğu gibi. Henüz hiçbir vaka olmamasına rağmen rehavete kapılarak sanki salgın yokmuş gibi patronlar, işçilere üretim baskısı yapmaktadırlar. Bu baskılar tamamen çarkların dönmesi için.

Yönetimden talep ettiğimiz birçok haklı talebimiz hemen hemen

covid-19 bahanesi ile geri çevrilirken, yönetimin üretim devam etmesi için uyguladığı her yöntemde salgın gözardı edilmektedir. En yakın zamanda yaşanan, biz işçiler bir yıl boyunca yıllık izinimizi çoğumuzla, ailemizle geçirmenin hayalini kuruyorduk fakat HT Solar yönetimi izin dönemini ilk başlarda Eylül ayı olarak belirledi yani izinleri okulların ilk açılma tarihine denk getirmeye çalıştı. Bahaneleri, "işimiz var, çalışmamız gerekiyor". Yani yine çarkların dönmesi gerekiyormuş. Örgütlü bir şekilde karşı

çıkttık ve sendikamızın da baskısı ile kurban bayramının sonuna 5 gün ilave yıllık izin eklendi. Geri kalan izinlerin de Eylül ayı içerisinde verileceği söylendi. Eylül ayı geldi çattı ama hala yönetimden bir ses-seda, plan yok.

Patron tarafı bizlerin isteklerini yok saymaya devam ediyor. Düğünü, cenazesi olanlara ya da önemli işi olan arkadaşlara mazeret izni ya da günlük, yıllık izinden kesinlikle vermiyorlar. Bunun bahanesi ise "Çin'liler onaylamıyor". Ama bu kervan böyle gitmez. Biz biliyoruz ki içeride örgütlülük kuvvetli ve bu kuvvetli örgütlülüğümüzü kullanarak bu saldırıları da savuşturacağız. Ancak bu saldırılar hiçbir zaman bitmeyecek ancak bizde hiçbir zaman yılmayacağız. Hükümet her ne kadar bizim lehimize bir kanun çıkarmasada bizler, örgütlü mücadelemize fabrikada devam edeceğiz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Gebze'den bir metal işçisi

Birlikte daha güçlüyüz!

Merhaba yoldaşlar, ben bir metal işçisiyim. Maaşlarımız ve çalışma şartlarımız sendikasız yerlerde çok kötü durumda. İşimiz ağır ve yorucu ama geçindirmek zorunda olduğumuz ailelerimiz ve bakma yükümlülüğü taşıdığımız insanlara sahibiz bu yüzdendir ki her koşulda çalışmaya mecbur bırakılıyor. Bazen birlik olabiliyor ve kendimizi koruyoruz, bazen birlik olmamıza gerek patronlar gerek patronlara tanınan haklar yüzünden engel olunuyor. Her ne koşulda olursak olalım birlik olmaya birbirimizi korumaya ihtiyacımız olduğunu kendimiz iyi şartlarda olsak bile bazı yoldaşlarımızın şartlarının kötü olduğunu unutmamamız lazım. Örgütlenelim, birlik olalım ve sesimizi duyuralım çünkü biz birlikte daha güçlü oluyoruz, birlikte attığımız adımlar daha güçlü basıyor. Aldığımız her zafer ile bir sonraki zafere daha sağlam ve daha hızlı adımlar ile yürüyoruz. 30 Ağustos Zafer bayramımızın tüm yoldaşlarımıza bu yolda bir çağrı ve kılavuz olması dileği ile başarılar.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Tofaş işçilere yıllık izni bile çok gördü!

Tofaş'ta uzun zaman sonra ilk kez yıllık izinler çok kısa kullanıldı. Üretimin yoğunluğundan dolayı 8 günün yıllık izin olacak şekilde bayramla beraber 12 gün izin kullanıldı. Geriye kalan izinler ise ne olacak belirsiz. Yüksek ihtimalle Ekim ayından sonra işler yavaşlayınca haftada 3 gün çalışma olur ve izinler burada kullanılır. Bu yıl çok sayıda çalışan memleketine gidemedi. Yılda bir kez bile memleketine gidemeyen, ailesini, sevdiklerini göremeyen işçiler için sendika bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmadı ve yine sınıfta kaldı. Her zaman ki gibi işçinin aleyhine olan olaylarda sus pus oldu. Üretim son zamanda yoğunlaştı. Pandemi de giderek artıyor. Bu sıcakta 10 saat çalışmak, iş güvenliği kuralları, fabrika kuralları, pandemi kuralları işçilerin psikolojisini bozmuş durumda. Maskesiz çalışmak, sosyal mesafeye uymamak disiplin suçu oldu. Elbette kendi sağlığımız ve bizimle birlikte çalışan işçi kardeşlerimizin ve ailelerinin sağlığı için kurallara uymak şart fakat bunu ilerleyen zamanlarda işçi çıkarmak için bahane olarak kullanırlarsa şaşmamalı.

SF Trade direnişinden bir işçi

Zafer kazanan direnenler olacak

Merhaba arkadaşlar ben 12 yıl SF Trade şirketine çalışıp daha sonra sendikaya üye olduğum gerekçesiyle işten atılan SF Trade direnişçilerinden biriyim. Aylarca Ege serbest bölge önünde direnişimize üç kadın arkadaşımınla birlikte devam ettik. Covid 19 nedeniyle direnişimize ara vermek zorunda kaldık. Pandemi sürecini bahane gösteren işveren bize yakın olduğunu düşündükleri arkadaşlarımızı da ücretsiz izne çıkardı. Bu ara-

da arkadaşlarımız dışarda izin kullanırken işveren sürekli işçi alımlarını yoğun bir şekilde sürdürüyor. Sendikalaşmamızdan korkularından ne yapacaklarını şaşırılmış durumdadır. Bizlere de ayrı ayrı bir asgari ücretlinin yıllarca çalışıp asla ödeyemeyeceği yüklü miktarda maddi davalar açıyorlar. Yani bu pandemi döneminde insanlar canıyla boğuşurken bu durumu fırsat bilip bize bu şekilde davalar açmaları ne kadar işçi düşmanı oldukları-

nı göstermektedir. Tek istedikleri bizi ve içerideki çalışan işçi arkadaşlarımızı korkutup yıldırma olduğunu biliyoruz ama şunu bilsinler ki asla yılmayacağız asla vazgeçmeyeceğiz asla yalnız olmadığımızın da farkındayız. Direnişlerini sabırla sürdüren Cargill işçisi dostlarımızı ve şuan direnişte olan tüm işçi kardeşlerimizi selamlıyorum. Zaferi kazanan biz emekçiler olacak.

Cargill direnişinden Muharrem Özcan

Cargill yönetiminin sendika düşmanlığını sürdürmesi halinde yeni eylem planlarımızı uygulamaya geçireceğimizden şüpheleri olmasın

Pandemi sebebi ile ara vermek zorunda kaldığımız Cargill direnişi 10 Ağustos itibarı ile devam ediyor. Önce Bursa Orhangazi'deki fabrika önünde bir hafta kalarak eylem yaptık. Daha sonra ise her Pazartesi İstanbul'da Cargill müşterisi şirketlerin genel merkezleri önünde basın açıklaması yapıp bir mektup verdikten sonra Paladium Tower'da bulu-

nan Cargill genel merkezi önünde Cuma gününe kadar 24 saat oturma eylemimizi sürdürüyoruz. 8 hafta daha devam edecek bu eylemlerle sendika düşmanı olan Cargill yönetiminin bu yanlıştan geri dönüp çıkarttığı işçileri geri almasını bekliyoruz. Sendika düşmanlığını sürdürmesi halinde yeni eylem planlarımızı uygulamaya geçireceğimizden şüpheleri

olmasın. Bu işçi sınıfının davasıdır, işçi sınıfı kazanana kadar Cargill direnişi devam edecektir. Bizim emek dostlarımızdan beklentimiz, bizim yanımızda olmaları hep beraber daha güçlü olmamızdır. Kazanımla sonuçlanana kadar sınıf mücadelesini sürdüreceğimizi burdan Cargill işçileri olarak duyuruyoruz!

Gebze'den bir işçi

Safları sıklaştıralım

2017'de ilk kez Gebze İmes organize sanayi bölgesine çalışmaya geldim. Şartlar nispeten iyiydi ama fazla yaşamadan geri memleketime döndüm ve 2020'de tekrar geldim.

Yeni bir fabrikada işe başladım ve ben de dahil girdiğim fabrikada bütün işçiler normal saatin üzerinde asgari ücretle çalıştırılıyordu. Yabancı uyruklu işçilerin fabrikada 1750 lira ücret karşılığında çalıştırıldığına ilk defa şahit oldum ve bunu yapmayı başaran, devletle anlaşmalı olan bir fabrikadaydı. Gebze'nin en önemli sanayi bölgesinde bunları görmek şaşırttı. Zaten köleleştirilen, hakları verilmeyen, Anadolu şehirlerinden gelip daha kötü

şartlarda çalıştırılan işçilerin olması insanı üzüyordu. Burada bu haksızlığı gördüğümde ülkenin yükselen enflasyonunu, patronla işçinin arasındaki farkın giderek artması, işçi haklarının verilmemesi, bu gözlemlerim işçi mücadelesi veren bir kişi olarak, ülkenin durumunu bana ikinci tecrübemde daha da iyi anlattı.

Bu tecrübeye dayanarak şunu söyleyebilirim ki; biz işçiler örgütlenerek, sendikalaşarak, patronlara karşı kendi sınıfımızın saflarını her geçen gün daha fazla sıklaştırarak haksızlıkları engelleyebilir ve mücadelemizin başarılarını bir çok fabrikaya yayabiliriz.

METAL İŞÇİSİNİN SESİ senin sesindir!

Metal İşçisinin Sesi Bülteni, metal işçileri tarafından hazırlanmaktadır. Siz de fabrikanızda, işyerinizde yaşadığınız sorunları paylaşabilirsiniz. Birbirimizden haberdar olalım, dayanışma içinde olalım, haberlerimizi tüm işçilere ulaştıralım.

 Metal İşçisinin Sesi

 @metaliscisi

Yılmaz Tan

En kötüsü geride kaldı mı?

Sadece Türkiye’de değil, dünyada da ekonomi yönetimdekilerin dillerine pelesenk ettikleri bir laf var: “en kötüsü geride kaldı”. Başta Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak olmak üzere AKP hükümetinin bazı bakanları son yıllarda Türkiye ekonomisinin krizinin derinleştiği koşullarda bu lafı sıklıkla kullandılar, hâlâ da kullanmaya devam ediyorlar. Gelgelelim bu kullanım sadece Türkiye’dekiyle sınırlı değil. Avrupa Merkez Bankası (ECB) Başkanı Lagarde iki ay evveli Avrupa ekonomileri için eşi benzeri görülmemiş bir daralma yaşanabileceği uyarısı yaptıktan sonra, her ne kadar salgında ikinci dalga olasılığı sebebiyle ihtiyatlı olmak gerekse de ekonomik krizde dip noktasının Euro Bölgesi’nde muhtemelen geçildiğini dile getirmişti. Alman hükümetine göre, Covid-19 salgınının Alman ekonomisini İkinci Dünya Savaşı’ndan beri en derin daralmaya sürükleyeceğini aktaran başka bir haberde ise (Hürriyet, 25.08.2020) ING Bankası’nın Almanya baş ekonomistin görüşlerine yer verilmiş. Covid-19 krizinin tüm boyutlarıyla şiddetini gösterdiğini belirten ekonomistimiz “iyi olan bir şey varsa o da nihayet en kötüsünün geride kalması” demiş. Anlaşılan bu ifade yerli ve yabancı burjuvaların ağzında ekonomik bunalmıla bağ edememenin kod adı olmuş durumda.

Oysa bırakın en kötüsünün geride kalmasını, dip noktayı geçmeyi, dünya ekonomisinin gidişatı çok daha ciddi sarsıntılara gebe. Önümüzdeki sonbahardan itibaren ikinci bir salgın dalgasının da tetiklemesiyle dünya ekonomisinin yeniden ve bu sefer daha ağır bir durgunluk evresine girebileceğine dair önemli emareler var. Dünya Bankası, Koronavirüs salgını nedeniyle 2020 yılında dünya ekonomisinin yüzde 5, dünya kişi başı gelirinin de (GSYH) yüzde 6,2 küçüleceğini tahmin ediyor. Bu öngörünün gerçek olması halinde, dünya ekonomisinin İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana en derin daralmayı ve son 150 yılın en kötü ekonomik durgunluğunu (bu gazetenin okuyucularının aşına olduğu ifadeyle Üçüncü Büyük Depresyon) yaşayacağı belirtiliyor. Ayrıca söz konusu küçülmenin boyutunun 2008-09’daki küresel mali krizin neredeyse iki katı olması bekleniyor. Avrupa Birliği (AB) Komisyonu da, salgın nedeniyle bu yıl AB ekonomisinin yüzde 7,4 ve Avrupa’nın başat ekonomisi Almanya’nın yüzde 6,5 daralacağını öngörüyor. Bu arada İngiliz ekonomisinin de 65 yılın en sert daralmasını yaşadığını ekleyelim. Dünya ticaret hacmi ise 2009 küresel finans krizinde yüzde 11 oranında küçülmüştü; 2020 yılında ise yüzde 33 küçülmesi bekleniyor! Bu verilerden daha da çarpıcı olanı birçok kapitalist ekonomide kârlılığın savaş sonrası dönemin en düşük düzeyinde olması, sabit sermaye yatırımlarında yaprak kımıldamaması ve istihdam kaybının tarihin en yüksek seviyelerinde bulunması.

Tüm bu olgular karşısında sermaye çevreleri ve onların sözcüleri bize dünya ekonomisinin içinde bulunduğu krizden hızla çıkabileceğini söylüyorlar. Onların bu iyimserliğinin ardında bankalara ve firmalara sıfır faizle para saçan devletlerin destek paketlerine bel bağlamış olmaları yatıyor. Oysa günümüzde irili ufaklı birçok firma açısından üretimden elde edebileceği artı değer, yani kâr kütlesi, bunu elde etmek için almış olduğu kredi borcunun yanında devde kulak kalıyor. Dolaşısıyla bir süre sonra mevcut gelirleriyle bu borçları ödeyemez duruma, yani iflasın eşiğine gelmeleri kaçınılmaz. Nitekim salgının da etkisiyle otomotivden havayoluna ya da perakendeye birçok sektörde çoğu firma iflasın eşiğinde kurtarılmayı bekliyor. Bugüne kadar devletin para basmasıyla, kamu kaynaklarıyla kurtarılan, aslında iflasın eşiğine çöktürülmüş şirketler ve onlara kredi veren bankalar için artık çanlar çalıyor. Başta Almanya ve İspanya’dakiler olmak üzere dev bankaların sonbaharda irili ufaklı firmaların iflaslarına hazırlandıkları belirtiliyor (dw.com, 07.08.2020). Bu tespitler bize salgının şiddetlenmesiyle gündeme gelebilecek yeni bir karantinanın, krizden V biçiminde çıkmak bir yana, tüm Avrupa bankacılık sistemini sarsabilecek boyutlarda bir borç krizini, yeni bir finansal çöküşü tetikleyebileceğini gösteriyor.

Patronların daha fazla kâr elde etmek için, insan sağlığını hiçe sayarak, sürü bağıışıklığı politikası izlemesi ve emekçilere en ağır çalışma koşullarını dayatması, yani hem ekonomik krizin hem de salgının yükünü emekçilere yıkmaya, “en kötünün geride kalmasını” mümkün kılmadığı gibi, daha kötü yaşam koşullarına mahkûm olmamıza yol açıyor. Dardanel firmasındaki “kapalı devre” çalışma uygulamasının protesto edildiği eylemde DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu şöyle demiş: “İşçi sınıfı kendi kaderine terk edilmiş durumdadır. İşçiler Covid-19 virüsüyle yan yana yaşamaya mahkûm edilmiştir”. Bir sendika başkanının bu itirafı ne yazık ki doğrudur; tam da bu nedenle işçi sınıfı kendi kaderini eline almak, bir işçi-emekçi hükümeti için mücadele etmek zorundadır. Ancak o zaman maskeden test kitine, aşından iş yerlerinde güvenli çalışmaya kadar toplumsal ihtiyaçları gözetilen, özgür bir topluma doğru ilerleyebileceğiz. İşte o zaman en kötüsü geride kalmış olacak.

CPS işçisi yumruğunu sıkı ve greve çıktı!

Tuzla Serbest Bölge’de bulunan, büyük firmalara otomotiv tekstili üreten CPS Otomotiv fabrikasında, Deriteks sendikasının yürüttüğü toplu sözleşme süreci patronun dayatmacı tavrı ve en son olarak işçilere hakaret edencesine yüzde 5 zam önermesiyle çıkmaza girdi ve 28 Ağustos sabahında işçiler “Bu iş yerinde grev var!” pankartlarını fabrikaya asarak greve başladılar.

CPS işçilerinin patron dayatmalarına karşı mücadelesi toplu sözleşme süreci ile başlamadığını belirtmekte fayda var. CPS’de sendikanın fabrikada yetki alması bir dizi işten atma saldırısı, baskı ve yıldırma politikasına göğüs gererek başarılabilmişti. Daha sonra da CPS patronu baskılarına devam etti. İşten atmalar ve kısa çalışma dayatmaları eşliğinde yoğun bir mücadele

içinde toplu sözleşme sürecine gelindi. Patron tarafı yüzde 5 önerirken, Deriteks sendikası bölgede son dönemde bağlanan pek çok sözleşmeyle örtüşen yüzde 25’lik bir zam talep ediyor. Ancak mücadelenin esas sebebi zam oranları arasındaki uçurumdan ziyade artık işçilerin onurlu ve insanca çalışma talebidir. Grevin ilk anlarından itibaren görülen coşku ve kararlılığın kaynağı buradadır.

Grev işçinin kaderini eline almasıdır

CPS işçileri için artık bıçak kemiğe dayanmıştır ve işçiler greve çıkarak kendi kaderlerini kendi ellerine almış durumdadır. Bu durumda olan sadece CPS işçileri değildir. Benzer koşullar hem serbest bölgede hem de Tuzla ve Gebze’deki pek çok fabrikada vardır. Bu açıdan CPS grevinin basit bir toplu sözleşme anlaşmazlığı olarak görülmemesi, tüm işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi önemlidir.

Devrimci İşçi Partisi, Tekstil İşçisinin Sesi ve Metal İşçisinin Sesi CPS işçisinin yanında olmaya ve bu grevi sahiplenmeye çağırıyor. Önemli olan günlerde serbest bölgedeki bir dizi fabrikanın işçileri CPS greviyle dayanışma içinde olacaktır. Bu dayanışmayı büyütme son derece önemlidir. Çünkü bu grev hepimizin grevidir!

30 Ağustos

Ünal Kablo işçileri sendika hakkı için mücadele ediyor

Çorlu’da bulunan Ünal Kablo fabrikasında çalışan işçiler, günde 12 saat çalışmaya, düşük ücretlere ve bordroda gösterilmeyen fazla mesailere karşı geçtiğimiz aylarda Türk Metal Sendikası’nda örgütlemeğe başladılar. Temmuz ayının sonunda sendikal faaliyetten haberi olan Ünal Kablo patronu, yarısını Kurban Bayramı’ndan hemen sonra 4 Ağustos’ta, yarısını da ondan bir hafta sonra olmak üzere toplam 32 sendikali işçiyi işten çıkardı.

Fabrikaya sendika girmesinden korkan patron, fabrikada çalışmaya devam eden sendikali işçilerin ise e-devlet şifrelerini isteyip sendikadan istifa etmeye zorladı. Yapılan baskılara ve işten çıkarmalara karşı işçiler hem içeride hem dışarıda mücadele ediyor. İşten çıkarılan işçiler

işten çıkarıldıkları ilk günden beri fabrika önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Ünal Kablo işçileri fabrikaya sendika girene ve işlerine geri dönene kadar direnişlerine kararlılıkla devam edeceklerini belirtiyorlar. Devrimci İşçi Partisi olarak zafere ulaşana kadar mücadelelerine omuz vermeye çağırıyoruz.

Patronların ucuz emek cenneti Dilovası’nda Özer Elektrik işçilerinin direnişi umut veriyor

Kocaeli Dilovası’nda bulunan Özer Elektrik fabrikasında işçiler, patronun kanuna aykırı tutum ve haksızlıklarına karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlemeğe başladılar. Temmuz ayının sonunda sendikal faaliyetten haberi olan Özer Elektrik patronu, yarısını Kurban Bayramı’ndan hemen sonra 4 Ağustos’ta, yarısını da ondan bir hafta sonra olmak üzere toplam 32 sendikali işçiyi işten çıkardı.

Devlet hep patronun yanında işçinin gücü ise sınıf dayanışmasında

Özer Elektrik patronu, işçilerin mesai saatleri karşılığı alacakları parayı elden veri-

yordu. İşçiler emeklilikte hak kaybına neden olan bu duruma karşı olduklarını patron tarafına ilettikleri halde herhangi bir olumlu gelişme olmamış ve işçiler fabrikadaki başkaca birçok sorunun çözülmesi için çareyi sendikalaşmakta bulmuştu. Patron tarafının, işçilerin sendikalaşma sürecinden haberdar olduktan sonra yaptığı ilk şey fabrikaya jandarma çağırarak ve jandarma eşliğinde işçilere hakaretler yağdırmak oldu. Ayrıca patron, işçileri Birleşik Metal-İş sendikasıyla ilişki kurmasını istediği sarı sendikaya yerleştirmek için de işçiler üzerinde baskı kurdu. Yaşanan süreçte devleti hep patronun yanında ve işçinin karşısında gördük. Buna karşı işçinin tek gücü, her zaman olduğu gibi sınıf dayanışması.

Özer Elektrik işçisi kazanırsa işçi sınıfı kazanır

Haksızlıklara karşı fabrika önünde direnişe geçen işçiler, sendika tanınana kadar patronun hiçbir uzlaştırıcı teklifini kabul etmemeye kararlı. Özer Elektrik işçileri, Anayasal haklarını kullanarak işlerine ve emeklerine sahip çıkıyorlar. İşçilerin mücadeleleri fabrikanın dışına da taşıyor. Sendikasıız, çok düşük maaşlara işçi çalıştıran ve iş kazalarının yoğun olduğu Dilovası İMES Organize Sanayi Bölgesi’nde sınıf mücadelesinin ilk bayrağını yükselten Özer Elektrik işçileri oldu. Salgın döneminde baskıların arttığını ama buna cevabın da sınıf mücadelesi olması gerektiğini gösteren Özer Elektrik’in mücadelesine sahip çıkmalıyız. Bu mücadelenin sesini Dilovası’ndaki fabrikalardan başlayarak tüm Türkiye’ye taşımak görevimizdir!

İktidarın propaganda aygıtı TÜİK'in büyüme yalanı

İşsizlik rakamlarında yaptığı manipülasyonları salgın döneminde işsizliğin azaldığını iddia edecek boyutlara taşıyan TÜİK, benzer bir çarpıtmayı da büyüme oranları için yaptı. TÜİK'in açıkladığı büyüme rakamları iktidar yanlısı medyada "tüm dünya küçülürken Türkiye ekonomisinin yıldızı parladı" gibi ifadelerle servis edildi. Bu iddiaya dayanak olarak Türkiye ekonomisinin bir önceki yılın aynı çeyreğine göre yüzde 4,5 büyümesi gösterildi.

Biz başka bir Türkiye'de mi yaşıyoruz?

Garip değil mi? Ocak ve Nisan aylarını kapsayan ilk çeyrekte, özellikle de Mart ve Nisan aylarında salgının ekonomiye olumsuz etkilerini hep birlikte yaşadık. Sokağa çıkma yasakları ilan edildi, lokantalar, eğlence yerleri, AVM'ler kapatıldı. Fabrikalar sokağa çıkma yasaklarından muaf tutulduysa da pek çok sanayi kuruluşunda duruşlar ve üretimde kesintiler yaşandı. Ama iddia o ki bu dönemde Türkiye ekonomisi yüzde 4,5 oranında büyüdü!

İşsizlik rakamlarını da çarpıtmışlardı

Daha önce TÜİK'in resmi olarak ilan ettiği 3 milyon 826 bin işsiz

sayısının gerçekte 11 milyon 798 bin kişi olduğunu (ücretsiz izin adı altında günlük 39 liraya mahkum edilen 1 milyon 705 bin kişi dahil) kalem kalem hesaplayıp kanıtlamıştık. Bu hesaplamada da yine TÜİK'in resmi verilerini kullanmıştık. Büyüme oranlarında da yine TÜİK'in resmi verileri ile, iktidara yaranmak için rakamlara takla attırmağınızda bambaşka bir tabloyla karşılaşyoruz.

Türkiye ekonomisi büyümek şöyle dursun yüzde 15 küçüldü!

TÜİK'in ve yandaş medyanın yüzde 4,5 büyüme iddiası bir önceki yılın aynı çeyreğine göre hesaplanan rakamdır. Bu rakamın yüksek çıkmasının sebebi ise 2020 yılının ilk çeyreğinde yaşanan büyüme değil geçtiğimiz yılın yani 2019'un ilk çeyreğinde yaşanmış olan küçülmüştür. Türkiye ekonomisi 2018 yılının son çeyreğinde yüzde 2,8 küçülmüş, 2019'un ilk çeyreğinde aşağı gidiş yüzde 2,3 oranında devam etmiştir. Bu zaman zarfında milli gelirdeki kayıp 1 milyar liraya ulaşmıştır. İşte TÜİK, geçtiğimiz yıl ekonominin dibeye vurduğu dönemin rakamlarına oranladığında

ekonominin yüzde 4,5 büyüdüğü sonucuna ulaşmıştır. Aynı TÜİK ekonominin bir yıl önceki değil de bir önceki çeyreğe göre değişimi manşete çıkarmıyor. Neden mi? Çünkü Türkiye ekonomisi 2019 yılının son çeyreğine göre tam yüzde 15 küçülmüştür de ondan! İki çeyrek arasında 29,5 milyar dolar, Türk lirası ile 120 milyar kayıp söz konusudur.

TÜİK'in, iktidarın yalanlarıyla gururlanma gerçeğin mücadelesini ver!

Dünya küçülürken biz büyüdük

yalanı da bu noktada aynı şekilde deşifre oluyor. Tüm dünyada salgın dolayısıyla ciddi bir küçülme yaşandığı bilinen bir gerçek. Ama bir önceki çeyreğe göre küçülmede OECD ortalaması yüzde 1,8. Salgının ağır şekilde yaşandığı Fransa'da yüzde 5,8; İtalya'da ise yüzde 4,7 küçülme yaşandı. Avrupa Birliği ortalaması ise yüzde 3,3'lük küçülme işaret ediyor. Nereden bakarsanız bakın yüzde 15 ile Türkiye'deki küçülmenin boyutu hepsini sollayıp geçmektedir. İşte takla attırılmamış rakamlar ve sonuçları. Aslında ne TÜİK'e ne OECD'ye bakmaya ge-

rek yok, emekçi halkın her bir ferdi kendi yaşamına bakarak bu sonucu çıkarmaktadır. Yine de iktidarın propagandasına kanıp, milli bir gurura kapılanlara ise hakikatleri anlatmak vazifemizdir. Bu gerçeklerden bizim çıkarttığımız sonuç emperyalistlerin, krizlerin faturasını Türkiye gibi bağımlı ekonomilere yıkmasıdır. Sahte bilgilerle, çarpıtılmış yorumlarla gururlananlar bu gerçeği göremiyor. Eğer bir milli gururdan bahsedilecekse bu milletin başına çöreklenmiş sömürücü, tefecilerden ülkeyi kurtarmak için verilecek mücadelede olur.

GSYH sonuçları, I. Çeyrek: Ocak-Mart, 2020

Yıl	Çeyrek	GSYH			
		Cari fiyatlarla (Milyon TL)	Cari fiyatlarla (Milyon \$)	Zincirlenmiş hacim endeksi	Değişim oranı (%)
2018	Yıllık	3 724 388	789 043	174,3	2,8
	I	790 113	207 165	158,5	7,4
	II	890 436	205 827	173,3	5,6
	III	1 026 649	189 837	184,8	2,3
	IV	1 017 190	186 214	180,7	-2,8
2019	Yıllık	4 280 381	753 693	175,9	0,9
	I	922 000	171 723	154,9	-2,3
	II	1 022 646	174 291	170,5	-1,6
	III	1 145 880	201 987	186,6	1,0
	IV	1 189 855	205 692	191,5	6,0
2020	I	1 071 098	176 146	161,9	4,5

TÜİK ekonominin bir yıl önceki değil de bir önceki çeyreğe göre değişimi manşete çıkarmıyor. Neden mi? Çünkü Türkiye ekonomisi 2019 yılının son çeyreğine göre tam yüzde 15 küçülmüştür de ondan!

-15

Gaz ekonomisi

Tüketim

2019 yılı Türkiye toplam doğal gaz tüketimi 2018 yılına kıyasla %68 azalarak 44,9 milyar m³ olarak gerçekleşmiştir. Türkiye'de son 5 yılda toplam doğal gaz tüketimi ortalama 45,3 milyar m³ seviyesinde gerçekleşmiştir. 2019 yılında son 5 yılın tüketim ortalamasının %0,8 altında tüketim gerçekleşmiştir.

2009-2019 Yılları Arası Türkiye Toplam Doğal Gaz Tüketimi (milyar m³)

Karadeniz'de doğalgaz bulunca Türkiye "küresel aktör" oldu diyen de oldu; "yaz kış demeyin artık kombileri sonuna kadar açın" diyen de çıktı! Devlet yetkililerinin Reuters haber ajansına

800 milyar metreküp doğal gaz bulundu haberini sızdırmasından sonra Erdoğan 320 milyar metreküp bulunduğunu açıklayınca işin aslı belli oldu. "Müjde" biraz hayal kırıklığına dönüştü ama ik-

tidarın propaganda makinesi "Türkiye kurtuldu" masalları anlatmaya devam ediyor. Hızını alamayanlardan Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, bu müjdenin koronavirüs salgınına bile faydası olacağını iddia etti! Muhalefet ise her seçim döneminde doğal gaz ve petrol bulmayı alışkanlık haline getirmiş iktidarı, geçmiş gazete kupürlerini bulup çıkartarak eleştiriyor; Karadeniz'de bulunan gazın miktarının az ve ekonomik değerinin tartışmalı olduğunu gündeme getiriyor.

İşin aslına bakılırsa doğal gazda yüzde 99 dışa bağımlı olan Türkiye'nin bırakın 320 milyar metreküp doğalgazı bir küçük tüpe bile ihtiyacı var. Çünkü Türkiye enerji ithalatını dolarla yapıyor ve Merkez Bankası'nın dolar rezervleri eriyip bitmiş, takasla elde tutulan emanet dövizleri de çıkınca net rezervler eksiye düşmüş durumda. Geçtiğimiz yıl 44,9 milyar metreküp doğalgaz tüketen Türki-

ye bunun için 13 milyar dolar ödedi. Bu yıl da, gelecek yıllarda da bu fatura gittikçe kabarmak. Bulunan rezervin toplam 7-8 yıllık tüketime karşılık geldiği söyleniyor. Aslında bu rakam da şişirme. Çünkü doğalgaz tüketimi ekonomi büyüdükçe artıyor. Örneğin yüzde 7,3 büyümenin olduğu 2017 yılında tüketim yaklaşık 54 milyar dolara kadar çıkmıştı. Eğer Erdoğan'a inanırsak bulunan doğalgaz 2023 yılında kullanıma sokulacak. Muhtemelen 2023 yılında Türkiye'nin doğalgaz tüketimi 60 milyar metreküpe yaklaşacaktır ve bu artışın devam edeceği düşünülürse söz konusu rezervin en iyimser tahminle 5-6 yıl yeteceği açık.

Ama tüm bunlar gerçekten işçiler ve emekçiler için bu kadar önemli mi? Türkiye'nin emekçi halkının yoksulluk ve sefaletle boğuşmasının sebebi ülkede doğalgaz ya da petrol çıkmıyor oluşu değil sermaye düzenidir! Türkiye doğalgazı ve petrolü dışarıdan alıyor. Peki içeride üretim yapan şirketler sanki yerli mi? Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız, İtalyan, Japon emperyalist tekelleri

ucuz emeği sömürüp, kârlarını dolara çevirip ülkelerine götürmüyor mu? İşçi hakkını aradığında insanca yaşayacak bir ücret istediğinde, bunun için sendikalaştığında, greve gittiğinde devlet kimin yanında duruyor? Doğalgaz kaç milyar metreküp? Ekonomik değeri ne kadar? Ne zaman çıkartılacak? Gerçekten en iyimser senaryolar gerçek olduğunda bu işçi ve emekçilerin hayat koşullarını daha iyi yapacak mı? Yoksa yine sermayenin mi kasası dolacak?

Bunun basit bir sağlamasını çok uzak olmayan bir gelecekte asgari ücret tespiti sürecinden yapabiliriz. **Bakalım "Türkiye kurtuldu", "küresel güç oluyoruz", "yaz kış kombileri sonuna kadar açın" diyen iktidar asgari ücret tartışmalarında aynı cömertliği gösterecek mi?** Asgari ücret açık sınırların üzerine çıkacak yoksulluk sınırına yaklaşacak mı? Ücretsiz izne çıkartılanlara reva görülen 1170 lira artacak mı? Yoksa sıkın dişinizi mi diyecekler; hemen 180 derece dönüp fedakârlık edebiyatı mı yapmaya başlayacaklar? Herhâlde cevabı hepimiz biliyoruz.

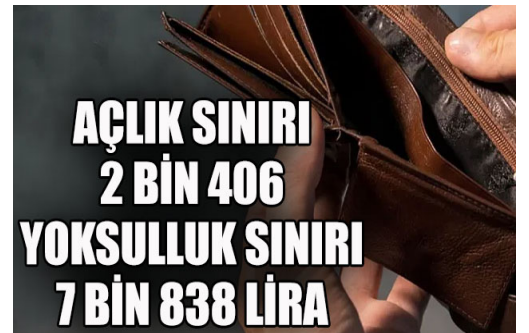
İşçinin emekçinin gerçeği: Açlık, yoksulluk, sefalet!

Yaz ayları geldiğinde sebze ve meyve fiyatları ucuzladı. Ancak milyonlar hala açlık sınırının altında yaşıyor. Asgari ücretin net 2.324 lira olduğu ülkede, Türk-İş'in Temmuz ayı için açıkladığı rakamlara göre dört kişilik ailenin açlık sınırı 2.406 lira oldu. Yoksulluk sınırı ise 7.836 lira olarak hesaplandı. Açlık sınırı dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilme-

si için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarına göre; yoksulluk sınırı ise gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarına göre hesaplanıyor. Yine Türk-İş'in açıkladığı rakamlara göre bekâr bir işçinin aylık yaşam maliyeti ise 2.909 lira!

Türk-İş bu rakamları 33 yıldır her ay yayınlıyor. Bu yayınlardan asgari ücretin aslında bir açlık ücreti olduğunu görebiliyoruz. Ancak içinde bulunduğumuz dönemde durum çok daha vahim bir hâle gelmiştir. Çünkü salgın koşullarında işsiz sayısı 12 milyona dayanmış bulunmaktadır. Açlık ücreti olan asgari ücret dahi neredeyse lüks haline gelmiştir. İştin atılanlar ve

tüm gelirinden yoksun kalanların yanında, ücretsiz izne çıkartılan milyonlar günlük 39 liraya talim etmek zorunda bırakılmıştır. Oysa güne vurduğunuzda açlık sınırı 77 liradır. İşsizlik azalıyor, ekonomi salgına rağmen büyüyor yalanlarının karşısında acı gerçek budur! Ancak bu gerçek,

işçi ve emekçi milyonların kaderi değildir. Değiştirmek elimizdedir ama bunun için örgütlenmek ve mücadele etmek gerekmektedir!

DİP-EEK ortak bildirisi

Ege'de ve Akdeniz'de savaşa karşı savaş!

Türkiye ve Yunanistan'da kapitalist iktidarlar emekçi halka ekonomik krizin ağır faturasını ödetmektedir. Her iki ülkenin hâkim sınıfları Akdeniz'in zenginlikleri üzerinden yürüttükleri paylaşım mücadelesinin aslan payını kendilerini himaye eden güçlere vadetmektedir. Bu kavga Türk ve Yunan emekçi halklarının kavgası değil. DİP ve EEK olarak Türkiye ve Yunanistan'ın emekçi halklarına çağırımızdır. Bu gerici, şovenist, militarist ablukayı kırmalı ve Akdeniz'i yeniden bir devrimci havzaya dönüştürmeliyiz. Türkiye ve Yunanistan'ın, Kıbrıs'ın ve tüm Akdeniz'in emekçi halklarının çıkarları ortaktır. Bu çıkarlar yerli hâkim sınıflara, emperyalizme ve Siyonizme karşıdır. Kendi ülkelerimizin sömürücü ve emperyalist-Siyonist işbirlikçisi hâkim sınıflarına karşı mücadele etmeli, kardeşlik elimizi Ege'nin diğer yakasına uzatmalıyız.

Doğu Akdeniz'de ve Ege'de denizde donanmalar, havada savaş uçakları, hepsinin arkasında ise Türkiye ve Yunanistan'ın hâkim sınıflarının çıkarları karşı karşıya gelmiş durumdadır. Bu karşı karşıya gelişin bir sıcak savaş felaketiyle sonuçlanması tehlikesi dahi mevcuttur. Yunanistan ve Türkiye burjuva devletleri bölgede deniz yetki sahaları ile ilgili farklı tezler ileri sürmektedir. Bu tezleri ileri sürenler aynı zamanda kendi milli çıkarlarının, halklarının menfaatlerinin savunucusu olduklarını iddia etmektedirler. Ancak gerçek bunun tam tersidir.

Türkiye ve Yunanistan'da kapitalist iktidarlar hâlihazırda emekçi halka ekonomik krizin ağır faturasını ödetmektedir. Yoksullukla boğuşan halka Doğu Akdeniz'in doğal zenginliklerini vadeden bu iktidarlar yalan söylemektedir. Her iki ülkenin hâkim sınıfları Akdeniz'in zenginlikleri üzerinden yürüttükleri paylaşım mücadelesinin aslan payını kendilerini himaye eden güçlere vadetmektedir. Burada yürütülen kavga Total'in, ENI'nin, Shell'in, BP'nin, ExxonMobil'in kavgasıdır. Türk ve Yunan emekçi halklarının değil.

İki ülke arasında gemilerinin köşe kapmacası, savaş uçaklarının it dalaşları, iç kamuoyuna yönelik militarist şovlara dönüşürken iki taraf da dengeyi bozmak için kendi yanına daha fazla emperyalist gücü çekmek istemektedir. Gerçekte, her iki ülkenin hükümeti ve hâkim sınıfları birbirleriyle çelişki içinde olan ve bu çelişkide her iki ülkeyi de kendi çıkarları için manipüle eden emperyalist güçlere yardımlık yapmaktadır.

Yunanistan hükümeti "benim sınırlarım AB sınırlarıdır" demekte, böylece AB'nin desteğini aldığı iddia ederek Yunan halkını kandırmaktadır. Meselenin özünde yatan ise şudur: Almanya ve Fransa başta olmak üzere Avrupalı emperyalist güçler kendi aralarındaki rekabette bir ülkeyi diğerine karşı oynamaktadır. Macron, Miçotakis hükümetine

karada ve denizde askeri destek vadetmektedir. Ancak karşılığında Yunanistan'a iki savaş gemisi satmak ve Yunan ordusunu Libya iç savaşında, Lübnan'da ve bir bütün olarak Doğu Akdeniz'de Fransa'nın emperyalist müdahalesini genişletmek için kullanmak istemektedir. Bu süreçte Türkiye'nin hâkim sınıflarıyla köklü ilişkilere ve Türk ekonomisi üzerinde yerleşik çıkarlara sahip olan Merkel'in Almanya'sı ise Türkiye'ye altı denizaltı satmıştır.

Brexit'i alkışlayan ve bunda Suriye, Libya ve Ortadoğu'daki Sünni İslamcı/Rabiacı maceraları için İngiliz sponsorluğu fırsatı gö-

meye hazır olduğunu göstermektedir. Türkiye'nin son dönemde Rusya'dan aldığı S-400 füzeleri ise Yunan uçaklarına tehdit olmaktan daha çok ABD emperyalizmi ile bir pazarlık kozu işlevi görmektedir.

Doğu Akdeniz'deki doğal kaynak hırsızlığının ilk halkası İsrail'dir. Yunanistan, İsrail'in Filistin halkından gasp ettiği zenginlikleri Kıbrıs ve Girit üzerinden Avrupa'ya taşımak istemektedir. Türkiye ise Siyonistleri boru hatlarını Adana'ya çekmenin daha karlı olduğuna ikna etmeye çalışmaktadır. Yunanistan İsrail'le yeni askeri anlaşmalar imzalamaktadır. Türkiye ise

emperyalizme ve hâkim sınıflara korku salan, kitlelerin geri dönüşünün açık bir örneği olarak karşımızdadır. Şimdi Akdeniz'i savaşın denizi haline getirenler Yunanistan'da ve Türkiye'de grevleri kıran, kemer sıkma paketlerini dayatan burjuvalar, halkların hürriyet talebini bastıran müstebit iktidarlar ve onların sokak güçleri olan bilumum faşist çetelerdir.

Aynı güçler Akdeniz'de özellikle de Arap dünyasında devrimci ve ilerici ne gelişme varsa onun yeminli düşmanı olanlarla ya da bu hareketin içinden gelip ona ihanet edenlerle paktlar kurmaktadır. Yunanistan Mısır

gördüğü bir paylaşım nesnesine indirgenmiştir. Ada ve üzerinde yaşayan her şey tehdit altındadır. Barış ve çözüm gittikçe uzaklaşmaktadır. Türkiye ve Yunanistan "garantörlük" adı altında büyük bir çekişme içindeyken, ada üzerinde garanti altında olan tek varlık, Ortadoğu'ya kan kusan kötü ünlü İngiliz üsleridir.

DİP ve EEK olarak Türkiye ve Yunanistan'ın emekçi halklarına çağırımızdır. Bir kez daha bu gerici, şovenist, militarist ablukayı kırmalı ve Akdeniz'i yeniden bir devrimci havzaya dönüştürmeliyiz. Türkiye ve Yunanistan'ın, Kıbrıs'ın ve tüm Akdeniz'in emekçi halklarının çıkarları ortaktır. Bu çıkarlar yerli hâkim sınıflara, emperyalizme ve Siyonizme karşıdır. Kendi ülkelerimizin sömürücü ve emperyalist-Siyonist işbirlikçisi hâkim sınıflarına karşı mücadele etmeli, kardeşlik elimizi Ege'nin diğer yakasına uzatmalıyız.

Ege'de ve Akdeniz'de savaşa hayır! Avro, dolar ya da ExxonMobil, Total, ENI, BP ya da Shell gibi büyük petrol şirketlerinin çıkarı için ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz! Barış için sınıf savaşını yükseltelim! Esas düşman kendi ülkemizdedir: Emperyalist patronlarına hizmet eden Yunan ve Türk kapitalistleri, burjuva iktidarları ve rejimleri!

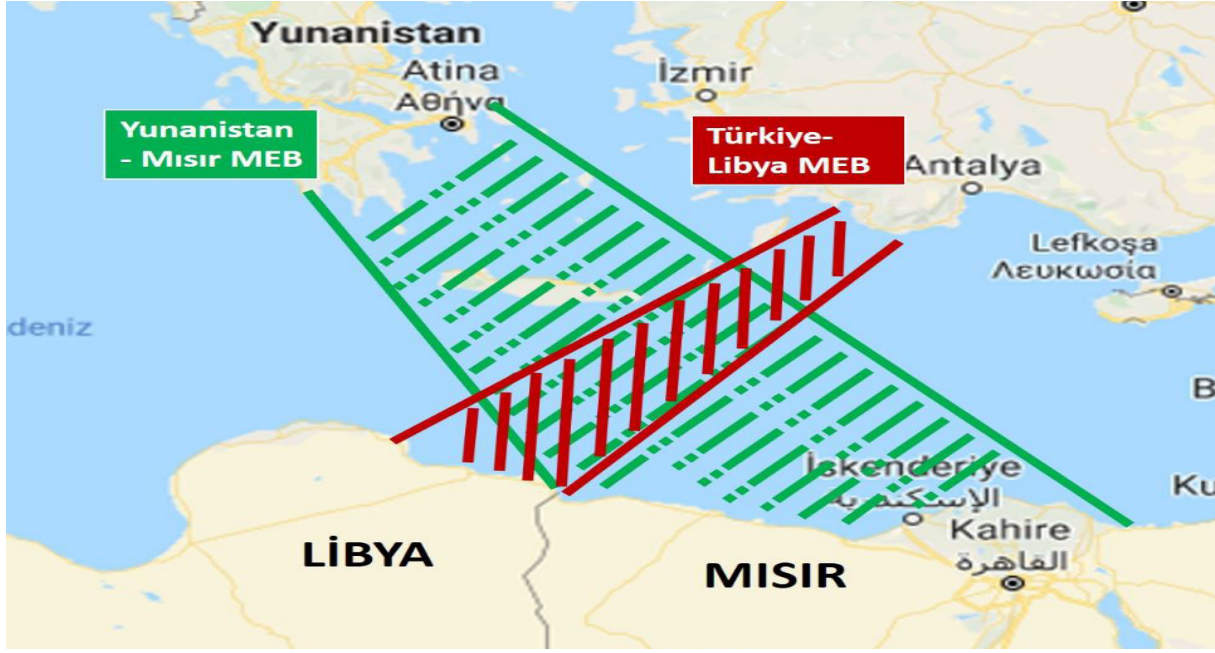
Hâkim sınıfların kıyılarda çizdiği hayali sınırlar için birbirimizin kanını dökmek yerine bizleri ayıran sınırları kaldırmak için savaşalım!

Sermayenin ve emperyalizmin çıkarları için can vermek yerine bizleri sömüren kapitalist düzene son vermek, Avrupa ve ABD emperyalizminin zincirlerini kırmak için mücadele edelim.

Devrimci İşçi Partisi
(DİP, Türkiye)

İşçilerin Devrimci Partisi
(EEK, Yunanistan)

18 Ağustos

ren Türk hâkim sınıfları ise ülkenin kaynaklarını İstanbul-Londra ekseninde oluşturulan finansal saadet zinciri ile emperyalist tefecilere aktarmaktadır.

Her iki ülke de hâlihazırda birer NATO üyesi olarak ABD'nin desteğini aramaktadır. Yunanistan, Amerikan emperyalizmine yeni askeri üsler vadederken, Pompeo'nun emperyalist talimatları doğrultusunda Mısır'daki Sisi diktatörlüğü ile Türkiye-Libya'nın imzaladığına benzer bir Münhasır Ekonomik Bölge anlaşması imzalamıştır.

Türkiye ise Libya'da ve Suriye'de Rusya'ya karşı bir Amerikan savaşına vekâlet et-

hâlihazırda utanç kaynağı olan Malatya Kürecik'te konuşlandırıldığı radar üssü ile İran'a karşı İsrail'in başlıca askeri kalkanı durumundadır.

Bugün adeta bir uluslararası savaş denizine dönen Akdeniz yakın zamanda çok daha farklıydı ve Güney Avrupa'yı sarsan kitlesel yükselişlerle, Türkiye'de Gezi isyanıyla ve nihayet Arap devrimleriyle adeta umudun denizi olmuştu. Tüm yenilgilere, geri çekilişlere, ihanetlere, askerî darbelerle, emperyalist saldırıganlıklara rağmen, büyük oranda pandeminin etkisiyle yaşanmış bir duraksamanın ardından devrim geri dönmektedir. Lübnan,

devriminin katili Bonapart Sisi cuntasıyla, Türkiye devrimin hırsız Müslüman Kardeşlerle, Yunanistan Abu Dabi'nin emiriyle, Türkiye Katar'ın emiriyle, Yunanistan Suud'un kralıyla, Türkiye Fas'ın kralıyla cephe kurmakta, Libya'da ise tuttıkları savaş ağalarıyla birbirleriyle kapışmaktadır. Bu kavgadan bölgenin emekçi halkları için en ufak bir hayırlı sonuç çıkma ihtimali olabilir mi?

Tüm bu gerici ve haksız çıkar kavgasının ortasında Kıbrıs, adeta üzerinde insanların yaşadığı bir ada olmaktan çıkmış, Türk ve Rum Kıbrıslıların insan değil "doğal kaynak" muamelesi

- **Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki tüm yabancı askeri üsler kapatılsın!**
- **Türkiye ve Yunanistan NATO'dan derhâl çıksın!**
- **ABD ve AB emperyalizmlerinin boyunduruğuna hayır!**
- **İsrail'le tüm askeri, ticari, diplomatik ilişkiler kesilsin! Yaşasın Filistin halkının kurtuluş mücadelesi!**
- **Türkiye ve Yunanistan'la birlikte bağımsız birleşik bir Kıbrıs'ı da içine alacak bir Balkan Sosyalist Federasyonu için ileri!**
- **Yaşasın Akdeniz devrimi ve sosyalist dünya devrimi!**
- **Yaşasın devrimci enternasyonalizm! Savaşa karşı savaş!**

İktidar cephesindeki çatırtılar

Ekonomide kötü gidişat daha da kötüye gittikçe ve Suriye’de, Libya’da, Akdeniz’de çıkılan seferler zafer getirmedikçe, siyasetin de tansiyonu artıyor. Haliyle bu yüksek tansiyonun ilk belirtilerini iktidar cephesinde görüyoruz. Dışarıya pek renk vermemeye çalışıyorlar ama içeride bir cadı kazanının kaynamakta olduğu artık sır değil. Türkiye’de bir “tek adam” rejiminden ziyade bir “yarı askeri” rejim olduğunu söylüyoruz. İktidarın, İçişleri Bakanlığı-Milli Savunma Bakanlığı-MİT Müsteşarlığı sac ayağı üzerinde duran askeri kanadı ile Erdoğan’ın ve ailesinin merkezinde durduğu nispeten sivil kanadı arasındaki çekişmeleri öteden beri yakından izliyoruz.

Süleyman Soylu, Damatla, Metiner’le ya da Külünk’le değil Erdoğan’la karşı karşıya

Örneğin Süleyman Soylu’nun istifa talebinin Erdoğan tarafından reddedilmesi, Erdoğan ve Soylu’nun birlik ve beraberlik görüntüsü arkasında bu ikili arasındaki derin çelişki ve çatışmaların dışa vurulmasıydı. Süleyman Soylu ve Berat Albayrak arasındaki çekişme birbirine omuz atmaya kadar varmış ve herkesin malumu olmuştu. Son zamanlarda ise Soylu’nun, polis teşkilâtında, Erdoğan’a yakın olduğu söylenen isimleri tasfiye ettiği ve Mehmet Ağar grubunu iyice kadrolaştırdığı iddia edildi. Sonra Erdoğan’a biat etmekle övünen Mehmet Metiner’le canlı yayında kavgaya tutuştuğunu gördük. Metiner, Soylu’nun nedamet getiren FETÖ’cülerini kayırdığını ima etmişti. Yakın zamanda ise yine Erdoğan’a yakın isimlerden AKP milletvekili Metin Külünk’ün, Soylu’ya yakın olduğu söylenen Milli Beka Hareketi bürosunu adamlarıyla birlikte basması gündeme geldi. İktidar cephesinde meselenin üstünü kapatmak için yoğun bir gayret gösterilse de, sosyal medyadaki trol savaşlarında “kriptö FETÖ’cü” ifşaatları, “ihale yolsuzluğu” ithamları, Susurluk modeli mafya elemanlarına polis kimliği verme iddiaları havada uçuşuyor. Süleyman Soylu, Erdoğan’a alternatif bir siyasi figür olarak adım adım yükselmeye devam ederse bu kavgaların buzdağının sadece görünen yüzü olduğu ortaya çıkacak.

Milliyetçi ve İslamcı taban üzerinde rekabet

Yarı-askeri rejim biçimindeki istibdadın, üzerinde yükseldiği milliyetçi ve İslamcı taban üzerinde ciddi bir rekabet var. Öyle ki Ayasofya, hilafet, İstanbul Sözleşmesi gündemleri iktidarla muhalefet arasında olduğundan çok daha sert biçimde iktidar cephesinde tartışma yarattı. Nihayet “Karadeniz gazi” ile Erdoğan, muhalefeti “buna bile sevinmiyorsunuz” suçlamasıyla karşısına almış, iktidar cephesini bir miktar konsolide etmiş gözükse de, müjdenin hayal kırıklığına dönüşmesinin bir faturası olacaktır elbette. Özellikle yurtdışı basına “800 milyar metreküp gaz bulundu” bilgisini sızdıran ve Erdoğan’ın “320 milyar metreküp” açıklaması

yapmasıyla hayallerin yanı sıra borsayı da söndüren “üst düzey resmi yetkililerin” kim olduğu hâlâ meçhul! 30 Ağustos Zafer Bayramı’nın yerine Malazgirt Savaşı’nın öne çıkarılması bile Kemalist cenahtan tepki çektiği kadar iktidar cephesinde bir “Kızıl Elma” tartışmasına dönüştü.

Biden’in sözleri çatlakları birleştirecek mi? Yoksa derinleştirecek mi?

İktidar, Amerikan Başkan adayı Joseph Biden’ın Erdoğan’ı devirme planlarını açıkladığı konuşmasının basına yansımalarıyla bir başka tahkimât fırsatı daha buldu. 7 ay önce yapıldığı anlaşılabilir konuşmasında Biden, klasik bir emperyalist küstahlığı ile Erdoğan’ı darbe ile değil, seçimle değiştirmekten ve bunun için muhalefetle birlikte çalışmaktan bahsediyordu. Tabii ki Erdoğan ve çevresi tüm muhalefeti Amerikancılıkla suçlama fırsatını kaçırmadı. Türkiye’de bir Amerikan muhalefeti olduğuna hiçbir şüphe yok ve biz bunu her fırsatta teşhir ediyoruz. Peki Amerikancılar sadece muhalefette mi? Türkiye’deki muhalefetin Erdoğan’ı nasıl yenebileceğini tartışan ve aylar önce gündeme gelmiş olan ABD’nin yarı resmi think tank (sözde düşünce) kuruluşu Rand Corporation raporunu hatırlıyoruz hemen. Biden’dan farklı olarak o rapor bir darbe olasılığında da bahsediyordu. Ama aynı rapor sadece muhalefetteki dostlarından değil, iktidar cephesindekilerden de bahsediyordu. Raporu yazdığına göre ordunun orta kademesi nefret etse de ABD ve NATO için en sıcak ve etkili bağlantı unsuru Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar’dan başkası değildi!

ABD seçimleri Kasım’da olacak. Biden seçilirse Erdoğan’ın karşısında

kim varsa destekleyeceğini peşinen açıklamış durumda. Burada sadece muhalefete mesaj verildiğini düşünen ABD’yi tanımayan demektir. ABD’nin desteğini arayanın sadece muhalefet olduğunu zanneden ise Türkiye siyasetinden hiçbir şey anlamıyordur.

İstibdadın çatlaklarında kaybolan muhalefet

Ekonomi düzelmez, askeri seferlerden zaferle dönülmez ise mevcut çatlakların daha da derinleşeceğini, çatışmaların daha da sertleşeceğini öngörmek zor değil. Ama bu çatlaklardan, iktidar içi çelişki ve çatışmalardan hayırlı bir sonuç çıkar mı? CHP ve Millet İttifakı’nın merkezinde durduğu düzen muhalefeti bu konuyla çok yakından ilgileniyor. Kâh Süleyman Soylu’ya karşı Sağlık Bakanı’nı tutuyor, kâh Erdoğan’a karşı Soylu’yu övüyorlar... Berat Albayrak ise her daim hedefte! Sanmayın ki mesele Albayrak’ın emekçi halk düşmanı ekonomi politikalarıdır. Öyle olsa yana yakıla işçi emekçi düşmanı liberal politikaların baş temsilcilerinden AKP’li Mehmet Şimşek’i geri isterler mi; özelleştirme şampiyonu Ali Babacan’la ittifak ederler mi?

Nihayet Abdullah Gül düzen muhalefetinin uzatmalı cumhurbaşkanı adayı olmaya devam ediyor. Kılıçdaroğlu ne zaman Abdullah Gül’ü övse hep Gül’ün oy potansiyeli, siyasi korkaklığı vb. tartışılıyor. Oysa Abdullah Gül bir paroladır. Mevcut düzenin ezdiği ve bu düzenden kurtulmak isteyen kitleleri bu düzenin değişmeyeceğine alıştıranın bir yoludur. Abdullah Gül sadece muhalefet için değil, kendi elleriyle yükselttiği MİT Müsteşarı Hakan Fidan’la ve İngiltere’den okul arkadaşı Hulusi Akar’la, iktidar cephesine de bir mesajdır. Davutoğlu ile CHP arasındaki muhabbetin kaynağı da aynıdır.

Bozuk düzeni tamir etme çöpe at!

Vaziyet böyle olunca “muhalefet” adı altında karşımıza çıkan yapının da ne kadar muhalefet olduğu tartışmalı hâle gelmektedir. İstibdad çatırıyor, düzen dikiş tutmuyor ama mevcut düzenin muhalefeti ise çürümüş yapıyı tamir etmek için uğraşılıyor. Ekmek ve hürriyet ise istibdada karşı sermayeden tam bağımsız bir mücadeleyi gerektiriyor.

Armağan Tulun

Kodamanlar keyfine test yaptırıyor, işçiler ölümüne çalışıyor

Salgınla mücadelede yaygın test, semptom göstermeyen hastaların tespiti, temaslıların takibi, yayılmayı kontrol altında tutmak ve halkı korumak için elzem. Ama tam tersine sayıları az göstermek için istedikleri her test için doktorlara hesap soran, fazla test isteyen doktorları fişleyen bir yapı var. Diğer yandan ise AKP’nin Hatay Milletvekili Hacı Bayram Türkoğlu’nun 8 kez test yaptırdığı, sekizinci testte pozitif sonuç geldiği ortaya çıktı. Hava-İş’in örgütlediği iş bırakma sonrası 305 işçiyi işten atan THY’nin o zamanki Genel Müdürü, şimdi Türk Havacılık ve Uzay Sanayii A.Ş. (TUSAŞ) Genel Müdürü olan Temel Kotil düzenli olarak test yaptırdığını açıkladı. Sağlık Bakanlığı tablo kötüleşmeye başlayınca Temmuz ayının ortasında her gün açıkladığı tablodan bir anda yoğun bakım ve entübe hasta sayısı rakamlarını çıkarmıştı. O zaman Gerçek’in sayfalarında bu rakamların tablodan neden çıkarıldığını sormuş, esas sebebin dedikleri gibi uluslararası standartlara uygun hâle getirmek olmadığını ortaya koymuştuk. Testlerle ilgili ortaya çıkan tablo karşısında da soruyoruz: Sürekli test yapılan kişiler kimlerdir? Testler hangi kriterlere göre kimlere yapılmaktadır? Temaslı kişilere bile belirti göstermediğinde test yapılmayan bir ortamda 8 kez test yaptırabilmek için AKP milletvekili olmak dışında aranan koşullar nelerdir?

Patronlar ve onların siyasi temsilcilerinin can kıymetli tabii. Sağlık emekçilerinin ulaşamadığı testleri her istediklerinde yaptırırken ceplerini doldurmak için fabrikalara, iş yerlerine sürdükleri işçiler, emekçiler arasında hastalık yayılmaya, can almaya devam ediyor. Fabrikalarda yaşanan vakaların en yoğun olduğu kentlerden biri olan Antep’te Organize Sanayi Bölgesi’nde, DİSK Tekstil’in yaptığı açıklamaya göre bu zamana kadar vaka çıkmamış fabrika neredeyse yok, son dönemde fabrikaların yarısından çoğunda vaka tespit edilmiş, en az 10 işçi de yaşamını yitirmiş durumda. Ağustos ayında fabrikalar cephesinde en çarpıcı durum Vestel’de yaşandı. İki tane fazladan beyaz eşya üretip satma derindeki Vestel, işçilerin hayatını hiçe sayarak üretime devam edince 1000 civarında işçide Koronavirüs görüldü ve fabrika yönetimi 2 işçinin öldüğünü söylese de işçilerin ifadesine göre 7 işçi yaşamını yitirdi. Vestel’deki vakalar gündemdeyken, 19 Ağustos günü, Manisa Valiliği, il genelinde Koronavirüsle mücadele anlamında alınan tedbirlerle ilgili yaptığı denetimlerde 36 bin 439 lira para cezası kesti. Tabii Vestel’in payına 1 lira bile düşmemiş! 14 kişiye maske takmamaktan ceza kesilen denetimler işçilere ayda iki tane bez maske dağıtan Vestel’e uğramamış!

İktidarın Koronavirüs politikası hakkında, “salgınla mücadele lafta kalıyor, pratikte uygulanmıyor” bile denemez. Bugünkü uygulamalar özel okulundan turizme, salgın fırsatçılığı peşindeki özel hastanelerden fabrikalara sermayenin çıkarlarını korumak pahasına emekçi halkın, milyonların sağlığını tehdit ediyor. Halkın sağlığını düşünerek salgınla mücadele etmek isteyen, test sayısını da, test yapan merkez sayısını da, bu merkezlerin çalışan sayısı da dâhil her türlü kapasitesini arttırır. Sağlık emekçilerinin salgınla mücadeleye ilişkin taleplerini karşılayacak planlamalar yapar. Salgınla ilgili gerçeklerin konuşulmasını değil, kendi çıkarı uğruna fabrikasındaki, iş yerindeki işçinin sağlığını riske atan patronları, her türlü kayırmacılığı hedef alır, cezalandırır. Tüm kaynakları ve üretimi, patronların insafına bırakmadan, salgınla mücadele başta olmak üzere toplumun temel ihtiyaçlarını gözeterek planlar. Ama tam tersi yapılıyor ve bu da iktidarın burjuva sınıf karakterini açık ortaya koyuyor. Salgınla mücadele devam ediyor. Dört gözle aşı çıksın diye bekliyoruz. Ama aşı yarın çıksa bile sorunun esas kaynağı olan bu düzen devam ettikçe kimse güvende olmayacak. O yüzden salgına karşı da sınıf mücadelesini yükseltmeliyiz!

Levent Dölek

12 Eylül Terör Örgütü

15 Temmuz darbe girişiminden bu yana ülke siyasetinin mutlak gündemi Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ) tartışmaları. Siyasi polemiklerde özellikle de FETÖ'nün siyasi ayağı konusunda iş dönüp dolaşıp birbirini FETÖ'cü olmakla suçlamaya geliyor. Ancak işin ilginç yanı bu tartışma yine aynı hızla ortalama 5 dakika içerisinde kapanıp gidiyor. Tartışmanın taraflarının biri "oralara girersek çıkamayız" benzeri bir cümle kuruyor ve herkesin onayı ile defter kapatılıp başka meselelere geçiliyor.

Fethullah Gülen'i her devirde ve düzenin her renkten siyasetiyle bu denli iç içe sokan çok güçlü bir referans olmalı...

Gülen'in elinde, çaldığı her kapıyı açan "hamilikart yakınımdır" kartının sahibi ABD ve NATO'dan başkası değildir. Türkiye siyasetinde Amerikancılık ve NATO'culuk, adıyla sanıyla siyasette yer almaz. İşini perde arkasından görür. Kod adı Anti-Komünizm'dir. Memleketi Erzurum'da Komünizme Karşı Mücadele Derneği'ni kuran Fethullah Gülen, bu ideolojik kod adıyla örneğin "Batı ve Siyonizm karşıtı" havalarda olan Milli Görüş saflarında da kolayca kabul görebilmiştir.

Fethullah Gülen cemaatinin geniş anti-komünist cephenin siyasal İslamcı kanadındaki bir fraksiyondan devlet bürokrasisi, yargı, polis ve ordu içinde adım adım bir iktidar odağına dönüşmesi üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Her ne kadar Fethullah Gülen cemaati AKP ve Erdoğan'la birlikte tam anlamıyla iktidar ortağı olmuşsa da söz konusu niteliksel dönüşümün miladına baktığımızda karşımıza çıkan tarih 12 Eylül 1980'dir.

Fethullah Gülen, Evren için, sadece zorunlu din derslerini getirmesi bile cennetlik olmasına yeter, diyordu. Kenan Evren, ilkökul, ortaokul ve lisele-re zorunlu din dersleri getirileceğini 23 Temmuz 1981'de Gülen'in de memleketi olan Erzurum'da yaptığı, cemaat üyelerinin coşkuyla iştirak ettiğine şüphe olmayan mitingde ilân etmişti. Cemaatin okulları, dersaneleri 12 Eylül sonrasında pıtrak gibi her yerde biterken en büyük desteği 12 Eylül'ün Milli Güvenlik Konseyi'nin Genel Sekreter Yardımcısı, sonrasında Cunta'nın Milli Eğitim Bakanı Tuğgeneral Hasan Sağlam'dan gördü. General Hasan Sağlam emekli olduktan sonra 1986'dan itibaren 16 yıl boyunca kökü Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri'ne dayanan İlim Yayma Cemiyeti başkanı olarak "hizmetlerine" devam etti.

Şimdilerde 15 Temmuz'la ilgili cemaatçi subaylar nasıl fark edilmedi, neden tasfiye edilemedi falan diye çok konuşuluyor ya... 15 Temmuz 2016'dan 30 sene önceye 1986'ya gelin! 1986 yılı askeri lise sınavlarında 250 öğrenci tam puan alıyor. Sonra soruların cemaat tarafından çalındığı ortaya çıkıyor! 50-60 öğrenci atılıyor. Geri kalanlara ne mi oluyor? "Kazanınız bunları" demişler, eğitmiş yetiştirmiş subay yapmışlar! Dönemin Kuleli Askeri Lisesi Komutanı kim? Geleceğin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt! Bu referanslarla orduda da örgütlenirsiniz, 28 Şubat'ı da pas geçersiniz, ordu içinde tasfiye de yaparsınız, darbe de tezgahlırsınız. Kendini gizleme, her kıllığa girme gibi efsanelerin tam tersine açıkça cemaatçi kimliğinizle, yani arkanıza ABD'yi ve 12 Eylül'ü alarak adım adım yükselir sonunda da iktidar ortağı olursunuz. Siz daha laikliği 'Atatürkçü ordu' diye göklere çıkardığınız güç eliyle koruyun bakalım!

40 yıldır bu memleketin zenginini semirten, yoksulunu ezen, ülkeyi emperyalizmin zincirine vuran, her türlü karanlık suikaste, darbe girişimine, entrikaya imza atan, laikliğin çökertilmesine ivme veren bir örgüt var ise, bu örgütün tarihsel lideri Kenan Evren'dir, bugün ne kadar düzen partisi varsa onun kanatları altından çıkmıştır ve Fethullah Gülen cemaati de bu örgütün sadece bir fraksiyonudur. O yüzden düzenin adamlarının televizyonlarda birbiriyle tartışırken söylediği gibi oralara girerlerse hiçbir işi içinden çıkamaz!

"Güçlendirilmiş parlamenter sistem" modası nereden çıktı?

Bugün işçiyi emekçiyi ezen, zengini daha fazla zengin yapan istibdad rejimine karşı işçi ve emekçi kitlelerin ekmek ve hürriyet talebinin, düzen muhalefetine ortaya attığı kavramlarla en ufak bir ilgisi yoktur. Mesele şudur ki, istibdad rejimi halkı o kadar bastırmaktadır ki, emekçi ve yoksul kitlelerde o kadar büyük bir öfke birikmesine yol açmaktadır ki, olası bir patlama mevcut iktidarın yanında TÜSİAD'ıyla MÜSİAD'ıyla, iktidardaki ve muhalefetteki tüm düzen partilerinin kopmaz biçimde bağlı olduğu kapitalist düzen de tehlikeye düşebilir. TÜSİAD'ın ve onun etrafında kümelenen muhalefetin "parlamenter sistemi" özünde bu tehlikeyi engellemek içindir. "Güçlendirilmiş parlamenter sistem" denen şey de bu düzeni değiştirmek yerine tamir etmeye çalışmaktan ibarettir.

Son dönemde muhalefet partilerinde de ciddi bir hareketlilik var. Malum Türkiye'de erken seçim gündemi hiç kaybolmuyor. Son olarak Karadeniz'de bulunan gaz müjdesi de muhalefet tarafından bir seçim manipülasyonu olarak yorumlandı. Tam bu süreçte neredeyse eş zamanlı olarak tüm muhalefet partileri "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" vurgusu yapmaya başladı. Bir süredir bu vurguyu en fazla İyi Parti ve Meral Akşener'den duyuyorduk. Ancak son dönemde düzen muhalefetine ana gücü CHP'nin yanı sıra AKP'den ayrılan Davutoğlu ve Babacan da bu koroya katıldı. Öteden beri başkanlık sistemini savunan Milli Görüş'ün partisi Saadet de son dönemde mevcut sistemin eleştirisine ve parlamentonun önemine yaptığı vurguları arttırmış durumda. "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem"i en fazla gündeme getirenlerden biri ise cezaevinden avukatları aracılığıyla gönderdiği makaleler ve yaptığı açıklamalarla Selahattin Demirtaş oldu.

Muhalefete TÜSİAD gazi

Bu muhalefet partilerinin siyasi kökenleri de ideolojik görüşleri de birbirine çok uzak, son dönemde ortak hareket etmeye yönelik karşılıklı toplantılar ve girişimler yapıldığına dair de herhangi bir bilgi bulunmuyor. Ama son bir buçuk ayda birilerinin, adeta bu partiler arasında mekik dokuduğunu, ayırım yapmadan hepsini ziyaret ettiğini biliyoruz: TÜSİAD! TÜSİAD

başkanı Kaslowski yaklaşık bir aylık zaman zarfında tüm bu partilerin teker teker kapısını çaldı. Görünürde beş benzemez olan muhalefet partilerinin yan yana gelişinde büyük burjuvazinin katalizör rolü oynadığı açıkça görülebiliyor.

Hukukun üstünlüğü, demokrasi, denetim... Hangi sınıf için?

TÜSİAD'ın katalizörlüğü, ne menem bir şey olduğunu kimsenin tam olarak açıklamadığı "güçlendirilmiş" parlamenter sistemin sınıfsal içeriğine dair de bir yargıya ulaşmamızı kolaylaştırıyor. Herkesin üstünde ortaklaştığı bazı kavramlar için de bu geçerli. Mesela siyasi iktidarın daha fazla denetlenmesi... Tabii ki sermaye tarafından. Mesela hukukun üstünlüğü... Yabancı sermayenin Türkiye'ye daha rahat gelmesi için! Mesela kutuplaşmanın ortadan kaldırılması... Sermayenin iktidarı içinde kavgaya tutuşmadan iktidarı paylaşması ve daha rahat yönetmesi... Mesela toplum sözleşmesi... Sömürülenlerin sömürülmeye, ezilenlerin ezilmeye razı olması!

Bugün işçiyi emekçiyi ezen, zengini daha fazla zengin yapan istibdad rejimine karşı işçi ve emekçi kitlelerin ekmek ve hürriyet talebinin, düzen muhalefetine ortaya attığı kavramlarla en ufak bir ilgisi yoktur. Mesele şudur ki, istibdad rejimi halkı o kadar bastırmaktadır ki, emekçi ve yoksul kitlelerde o kadar büyük bir öfke birikmesine yol açmaktadır ki, olası bir patlama mev-

cut iktidarın yanında TÜSİAD'ıyla MÜSİAD'ıyla, iktidardaki ve muhalefetteki tüm düzen partilerinin kopmaz biçimde bağlı olduğu kapitalist düzen de tehlikeye düşebilir. TÜSİAD'ın ve onun etrafında kümelenen muhalefetin "parlamenter sistemi" özünde bu tehlikeyi engellemek içindir. "Güçlendirilmiş parlamenter sistem" denen şey de bu düzeni değiştirmek yerine tamir etmeye çalışmaktan ibarettir.

Emperyalizmin ve sermayenin dostları bizden uzak olsun!

Tüm bu tabloya bakınca CHP'nin "dostlarımızla iktidara geliyoruz" söyleminin içeriğini doldurmak da mümkün hâle geliyor. O dostlar arasında ülkenin işçileri, emekçileri, samimi olarak hürriyet isteyen ve bunun için mücadele eden kadınları, gençleri yok! Kürtler, Aleviler, ezilenler yok! Türkiye'nin yüzde 99'unu dost değil oy deposu olarak görüyorlar. Biz ise yüzde 99'u kendi gündemine sahip çıkmaya ve ayrı gayrı demeden sermayeye ve emperyalizme karşı birleşik bir işçi cephesinde buluşmaya çağırıyoruz. Düzeni tamir etmenin farklı yolları olan "güçlendirilmiş parlamenter sistem" ya da "kuvvetler ayrılığına dayalı"; "Amerikan tipi" başkanlık sistemi arasında tercih yapmayı reddediyoruz. Düzenin tamirinin değil değiştirilmesinin yolunu açacak olan, zincirsiz bir Kurucu Meclis'tir!

Son bir buçuk ayda çekilen bu karelerin hepsinde de yer alan kim? TÜSİAD Başkanı Kaslowski!

AKP'si, MHP'si, İyi Parti'si, CHP'si, Saadet'i... 40 yıllık 12 Eylül partileri

Siyasette her gün birbiriyle atışan, kendilerini milliyetçi, muhafazakâr, sosyal demokrat vb. adlarla tanımlayan partiler özünde aynı sınıfın, patronlar sınıfının partileridir. Biz bu partileri aynı zamanda düzen partileri olarak tanımlıyoruz. Bu partiler, patron sınıfının çıkarları etrafında ve emperyalizmin boyunduruğunda kurulmuş düzenin bir parçasıdır, bu düzenden güç alırlar, parasal kaynakları düzen sahiplerinden gelir ve eninde sonunda bu düzenin devamı için çabalarlar. Türkiye'de bugün içinde yaşadığımız düzenin şekillenişinde 12 Eylül askeri darbesinin rolü önemlidir. Bugünün tüm düzen partileri de aslında özde birer 12 Eylül partisidir.

12 Eylül de 12 Eylül partileri de hep patronları güldürdü

12 Eylül darbesi, siyasi partileri kapatmıştı. Ancak cuntacıların husumeti düzen partilerinin liderleri olan Demirellere, Ecevitlere, Erbakanlara, Türkeşlere yönelik değildi. Onlar işçi sınıfına düşmandı. Kenan Evren ve cuntacılar düzen partilerinin liderlerini işçi sınıfını ve yükselen sosyalist hareketi bastıramadıkları için suçluyorlardı. Emekçi halk üzerinde uygulanan terör ve baskı ile dönemin büyük patronlarından Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) başkanının veciz sözü ile "daha önce hep işçiler gülmüş ama artık patronlar gülecek"ti.

1983'te tekrar seçimlere gidildiğinde cuntanın adamı olan emekli general Turgut Sunalp ve onun Milliyetçi Demokrasi Partisi, Turgut Özal'ın Anavatan Partisi'ne (ANAP) karşı kaybettiğinde 12 Eylül'ün kaybettiğini hatta bittiğini söyleyenler çok olmuştur. Ancak aslında 12 Eylül'ün amaçları ve programı düşünüldüğünde darbenin asli partisi ANAP'tır! 12 Eylül öncesinde ülkeyi emperyalist piyasa ile dizginsiz biçimde bütünleştiren, işçi sınıfını ezen ve tüm krizi emekçi halkın sırtına yıkan 24 Ocak kararları alınmıştı. Ama bu işçi düşmanı kararların uygulanması ancak 12 Eylül askeri diktatörlüğünün baskı ve terörü altında işçi sınıfının hareketsiz bırakılmasıyla mümkün olmuştur. 24 Ocak kararlarını alan hükümet Demirel hükümetidir. Bu kararların mimarı ise dönemin Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarı Turgut Özal'dır.

12 Eylül'ün programını uygulamak için sıra bekleyenler

Turgut Özal'ın emperyalizme bağlanma, özelleştirme, sendikasılaştırma programı daha sonra iktidara gelen tüm partiler tarafından devralınmış ve uygulanmıştır. Merkez sağda DYP ve ANAP; merkez solda SHP, DSP ve CHP; siyasal İslamcı Refah Partisi

ve faşist MHP iktidarda oldukları dönemlerde bu programın uygulayıcısı olmuşlardır. Birinin yarım bıraktığını öbürü tamamlamıştır. Çünkü işçi düşmanı bir programı uygulamak bu iktidarlara seçim kaybettirmiş, bu sefer muhalefetteki düzen partileri iktidara gelmiştir.

12 Eylül de 12 Eylül partileri de emperyalizmin çocuğudur

12 Eylül askeri cuntası iktidarı ele geçirdiğinde CIA Direktörü Henze, Amerikan Başkanı Carter'a gidip "bizim çocuklar başardı" demiştir. ABD emperyalizmi bu darbenin o kadar içindedir. Kendini demokrasi havarisini gösteren Avrupalı emperyalistler de işçi sınıfını bastıran, solu ezen ve ülkeyi emperyalist tekellere ucuz emek cenneti olarak sunan bu darbeyi desteklemişlerdir. CHP'li Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in bir sonraki durağı NATO'nun Afganistan'daki sömürge valiliği olmuştur. CHP-SHP-DSP türevleri çağdaşlık ve muasır medeniyet kılıfı içinde emperyalizmin politikasını gütmüştür. 12 Eylül'ün üniversitedeki hakimiyetinin sembolü YÖK'ü bile 28 Şubat döneminde "laiklik" bahanesiyle savunmuşlardır.

En farklı görünen Erbakan dahi

İsrail'le en ciddi askeri anlaşmalara imza atmıştır. Tabii ki İsrail de aynı dönemde emperyalizmin kuklası Şah'ı deviren İran devrimi karşısında mevzisini korumaktan memnundur. Erbakan ve Milli Görüş hareketi 12 Eylül cuntasının sola karşı dini siyasete alet eden ve kökü NATO'nun SSCB'ye karşı "yeşil kuşak" projesinde yatan politikalarından sonuna kadar faydalanmıştır. Nihayet bu parti içinden, tam anlamıyla NATO'cu "yeşil kuşak" İslamcılara olan Gülleri Erdoğanları çıkartmıştır.

İktidarı ve muhalefetiyle düzen partileri 12 Eylül'ün partileridir!

Bugün iktidarıyla muhalefetiyle düzen partileri zaman zaman 12 Eylül'ü yeriyor, Kenan Evren'den kötü şekilde bahsediyorsa da bunlara inanmayın. Onların 12 Eylülcülüğü, Turgut Özal'a yaptıkları övgülerde, liberal ekonomiyeye bağlılıklarında, emperyalizme ve Siyonizme hizmet yarışında, devrimcilere, sosyalistlere düşmanlıklarında, 12 Eylül'e kahramanca direnmiş Kürt halkına terörist yaftası yapıştırmalarında, en önemlisi de tüm krizlerin faturasını işçi sınıfının üzerine yıkacak politikalarda birleşmelerinde saklıdır.

Sungur Savran

40 yıl sonra 12 Eylül askeri darbesi: TÜSİAD'ın DİSK'e cevabı

15-16 Haziran'ın 50. yıldönümünü yeni kutladık. Aradan üç ay geçince bu kez 12 Eylül'ün 40. yıldönümüne geldik. Arada bir on yıl var. Hem de ne on yıl! 15-16 Haziran'da Türkiye'de proleter devrimleri çağını açan işçi sınıfı, ardından düzenin duvarlarını dövüp durdu. Kimi fabrikalarda on güne yaklaşan o büyük mücadele dalgasının artçı şokları on yıl hissedildi. Faşist hareket Türkiye'yi devletin, MİT'in, Kontrgerilla'nın yardımıyla örtülü bir iç savaşa sürükledi. Böyle bir ortam ancak ya devrimle ya da ağır bir gericilikle sonuçlanabilirdi. İşçi sınıfının Leninist bir önderliği olsaydı, Türkiye devrimci bir krizle sarsılabilirdi. Yoktu. İşçi sınıfı da, büyük yoksul kitleler de, Kürt halkı da büyük bir yenilgi yaşadı.

12 Eylül, burjuvazinin 15-16 Haziran'dan aldığı intikamdır. Kurulduğu 1971 yılından hemen hemen on yıl sonra, TÜSİAD'ın, sınıf bağımsızlığını bir sendikal odağın götürebileceği kadar ileri götüren ve Türkiye'yi bir devrimci krizin eşiğine getirmiş olan DİSK'ten aldığı intikamdır. 12 Eylül çok derin çatlaklarla bölünmüş bir burjuva siyasi sisteminin yarattığı boşluğu dolduracak bir burjuva birleşik cephesidir.

12 Eylül'ün temel amacı, sınıf mücadelesinin, yeniden, kapitalizmi tehdit edecek derecede örgütlü hâle gelmesini engellemektir. Bunun için DİSK yönetimini hapishanede tutmuş, DİSK'i 11 yıl çalışamaz hale getirmiş, sonunda "terbiye ederek" liberalleştirmiştir. Bunun için 1968 sonrası Avrupası'nda en güçlü sol hareketlerden biri olan sosyalist ve devrimci hareketleri işkence, hapis ve ölümle ezmiştir. Bunun için işçi sınıfının ve yoksul halkın mücadelesine dalga dalga militan yetiştiren üniversite sistemini YÖK ile zapturapt altına almıştır. Bunun için 1960'lı yılların ortalarından itibaren eski feodal karakterini geride bırakarak işçi sınıfının müttefiki haline gelmiş olan Kürt halkının hareketlerini Diyarbakır zindanındaki insanlık dışı uygulamalarla ezme çalışmış, ama başarılı olamamıştır. Bunun için işçi sınıfını "halkın afyonu" olarak kullanmak istediği dinle uyuşturmak üzere, cumhuriyetin ilk döneminden beri ilk kez Türk-İslam sentezi adı altında dini, devlet ideolojisi haline getirmiştir.

TÜSİAD'ın birleşik cephesi zamanla askeriyenin dışındaki diğer siyasi aktörleri, daha önceki dönemin "hayırsız" partilerini de "adam ederek" sağlamlaştırmıştır. Ne demek istiyoruz? Bütün partiler, zamana yayılan bir süreç içinde 12 Eylülcü olmuştur.

Çok sağlam kriterler seçebiliriz. "Erteleme" adı altında grev yasağı ve sendikalaşma girişimlerini daha baştan boğma usulleri (barajlar vb.) 12 Eylül'le gelmişti. Grev erteleme de, sendikaların tanınması prosedürü de 12 Eylül'den beri özünde aynıdır. 1983-2002 arası bütün partiler iktidar ortağı olmuştur. Grev yasağı 40 yıldır duruyor.

Kürt sorunu bir bölgeye odaklandığı için Kürt partilerini, ayrıca sosyalist partileri meclis dışında tutmak açısından etkili olacağı düşünülen, dünyada eş görülmemiş yüzde 10 barajı 40 yıldır duruyor.

YÖK 40 yıldır duruyor. Din dersi zorunluluğu bir 12 Eylül kuralıdır, Erbakan bile ancak "ahlâk" kılıfına başvurmuştu. Bütün Alevi çocukları ve tabii inanç sahibi olmayan ailelerin çocukları 40 yıldır din dersi alıyor.

En önemlisi, Turgut Özal'ın önce cunta başbakan yardımcısı, sonra başbakan, sonra cumhurbaşkanı olarak yerleştiği konvertibilite, özelleştirme, küreselleştirme üçlüsü, 40 yıldır doların ve avronun ekonominin damarlarını zehirlediği bir yapıyı sürdürüyor.

Yani 12 Eylül'ün kurduğu yapı devam ediyor! İstibdad onun sadece uç bir ifadesi. 12 Eylül'ü ve onun ürünü olan bugünkü istibdad rejimini yenilgiye uğratmak mı istiyorsunuz? Bu tablo size ne gösteriyor? Ne yapmalı? Bütün 12 Eylül partilerinin karşısında devrimci bir işçi sınıfı partisinden başka çıkar yol gören var mı?

ABD

“Yağma başladı mı, yağmacılara ateş de başlar”

“When the looting starts, the shooting starts” yani “Yağma başladı mı, yağmacılara ateş de başlar.” diyordu Mayıs sonunda ABD Başkanı Trump. O bunu Siyahi George Floyd’un Mayıs sonunda polis tarafından katledilmesine karşılık şehir yanmaya, mağazalar yağmalanmaya başlayınca söylemişti. “Vurun” diyordu, “vurdurum” diyordu.

Aradan üç ay geçti. Geçtiğimiz günlerde bu sefer Wisconsin eyaletinin Kenosha kentinde Jacob Blake adlı altı çocuk babası bir genç siyahiyi polis sırtından yedi kez ateş ederek felç etti. Tabii şehirde ortalık altüst oldu, yine yağma ve yakma başladı. 17 yaşında bir beyaz genç, Wisconsin’de reşit olmayanların silah taşıma izni olmadığı halde yağmaya karşı mağazaları koruma işine kendini

tayin edip üç kişiyi vurdu, ikisi öldü. “Yağma başladı mı, yağmacılara ateş de başlar” böylece Trump’ın ağzından sokağa tercüme olmuş oldu.*

Aslında sadece bu da değil. Trump Haziran başından beri *Gerçek* gazetesinde ve sitesinde yazılmakta olduğu gibi MAGA’yı George Floyd halk isyanına karşı sokağa çağırıyordu. Nedir MAGA? “Make America Great Again”ın, yani Trump’ın “Amerika’yı yeniden büyük yapma” çağrısının fanatik taraftarlarına verilen ad. İşte onlar da yavaş yavaş çıkıyorlar. Kenosha’daki vaka ilk değil. Ondan sadece birkaç gün önce, halk isyanının hâlâ devam ediyor olduğu Oregon Portland’da da beyaz üstünlükçü milisler, ellerinde sadece boya püskürten tüfek ya da beyzbol sopası değil, düpedüz

gerçek tabancalarla göstericilerin üzerine saldırdı. “Proud Boys” (Gururlu Çocuklar), “Fortnight Warriors” (bir bilgisayar oyunu adından “savaşçılar”), “Kenosha Guard” (Kenosha Muhafızları) gibi adlarla yerel olarak örgütlenmiş silahlı gruplar bunlar. (Bilindiği gibi ABD’de silah satın almak, hatta bazı eyaletlerde taşımak serbest. Trump da Anayasa’nın İkinci Değişikliği olarak bilinen silahlanma hakkını son aylarda devamlı savunuyor!)

Hem Portland’da hem Kenosha’da polis, beyaz milislerle dokunmak bir yana onları korudu. Kenosha’nın 17 yaşındaki katilinin olaydan önce polisten su istediğini gösteren bir videoda polisler ona ve diğer silahlı genç beyazlara “yaptığınızı gerçekten takdir ediyoruz” diyorlar. Başka bir video da katili, olaydan sonra askeri tüfeği belinden sarkar biçimde polise teslim olmaya çalışırken gösteriyor, çevredeki herkes “vuran o!” diye bağırıyor. (Katil dört ayrı polis toması (tam da suyu verenler!) orali oluyordular. (Katil ertesi gün evinde yakalandı. Evine gitmeseydi şimdi serbestti!)

Trump yanlılarından övgü!

Sadece Trump mı? Sadece polis mi? Trump yanlısı medya Kenosha katilini övgüye boğdu. Muhafazakâr televizyon kanalı Fox’ta 4 milyon kişinin izledi-

ği haber programının sunucusu “kimse olmayınca 17 yaşındakilere düşüyor nizamı korumak, çok mu şaşırtıcı?” diyor. Çok ünlü bir sağcı politika yazarı katil için “işte benim başkanım” diyor! İnsan Trump’la alay edecek olsa daha iyisini söyleyemezdi! Bir başka televizyoncu yaptığı videodaki konuşmasında katil için “tümüyle haklı” diyor, videoyu 150 bin kişi izliyor.

Trump’ın ilk dönemi Amerika’yı faşizme hazırlamakla geçti. Görüldüğü gibi silahlı milisleri sokağa çıkararak, Portland’da plakasız arabalar ve numarasız üniformalarla sokaktan gösterici “kaldırarak”, başkent Washington DC’de orduyu barışçıl gösterinin üzerine sürerek hazırlığı ilerletti Trump. Şimdi ikinci dönemde “aşırı sol faşistler”le mücadeleye

hazırlanıyor. Tehlikeyi tam anlamamış solcular Trump’ın de-yimiyle “uykucu Joe” Biden’a sarılıyor. Biden seçimi kazansa bir türlü, kaybetse başka türlü. Amerika’da faşizm sokak savaşına hazırlanıyor. Bir Amerikan Hitleri’nin bütün yapması gereken 17 yaşındaki bu çocukları, bu yerel çeteleri merkezileştirmek! Ama sosyalist sol bu tehlikenin farkında bile değil, 2024 için bir yeni Bernie Sanders hayaliyle yaşıyor.

*30 Ağustos 2020 tarihli not: Bu yazı baskıya giderken Oregon Portland’da da bir ölüm yaşandı. Beyaz üstünlükçülerin 600 otomobil konvoyu ile Siyah Hayatlar Önemlidir karşı karşıya geldi ve bir genç öldü. Daha fazla ayrıntı henüz bilinmiyor. Ama sokak savaşları büyüyor.

Belarus

İşçi sınıfının bağımsızlığı için mücadele

Eski Sovyet cumhuriyetlerinden Belarus 9 Ağustos’tan bu yana kaynıyor. O gün yapılan seçimlerde 26 yıldır başta olan Alyaksandr Lukaşenka’nın oyların yüzde 80’ini kazandığı açıklandı. Rakibi Svyatlana Tsikhanuskaya seçimden önceki günlerde büyük kalabalıkların ilgisini çektiği halde resmi sonuçlara göre yüzde 10 civarında kaldı. O günden bu yana, her gece ve hafta sonları ülkenin başkenti Minsk kimi küçük, kimi (genellikle Pazar günleri) çok büyük (sayı 100 bine kadar çıkıyor, bu Belarus’un nüfusunun 10 milyondan az olduğu düşünülürse çok yüksek bir rakam) gösterilerle sarsılıyor. Kitleler Lukaşenka’nın “git”mesini talep ediyorlar.

Muhalefeti temsil etmek üzere bir Koordinasyon Konseyi kurul-

du. 600 tanınmış ismin desteklediği bu konseyin içinde edebiyat alanında Nobel ödüllü Svyatlana Aleksiyeviç ve Lukaşenka’nın eski kültür bakanı gibi önemli isimler de var.

“Turuncu devrim” mi?

Sovyetler Birliği çökeli beri, özellikle de Putin başa geldiğinden bu yana, emperyalist ülkeler Rusya’yı kuşatmak, yalnızlaştırmak ve dizleri üzerine çökertmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Birçok yöntem arasında “turuncu devrimler” veya “renkli devrimler” olarak anılan Batı yanlısı kitle ayaklanmalarının desteklenmesi de var. Bunların en önemlileri 2003’te Gürcistan’da, 2005’te Ukrayna’da ve 2013’te

yine Ukrayna’da yaşandı. Bu sunucusu başkent Kiev’in en büyük meydanı olan Maydan’ın adıyla bilinir.

Şimdi herkesin merak ettiği, Lukaşenka’nın 26 yıllık Rusya yanlısı politik tutumundan sonra Belarus’un da bir “turuncu devrim” yaşayıp yaşamadığı. Gerçekten de gerek muhalefetin aday Svyatlana Tsikhanuskaya’ya, gerekse Koordinasyon Konseyi’ne bakıldığında tam bir “turuncu devrim” tablosu görülüyor. Zenginleşmiş küçük burjuva, hatta burjuva kadroların yönettiği bir hareket, üstelik emperyalizmle rahatça ilişkiler içine girebiliyorsa, başka nasıl görülebilir ki? Tsikhanuskaya son günlerde hem Avrupa Parlamentosu denen emperyalist organa yardım dilenmeye gitti, hem

de ABD Dışişleri Bakanlığı’nın iki numaralı temsilcisi, bildiğiniz Michael Pompeo yine İsrail’i ziyaretle meşgul olduğu için, bakan yardımcısı Stephen Biegun ile çok dostane bir görüşme gerçekleştirdi.

Ukrayna’dan fark: İşçi sınıfının konumu

Ne var ki Belarus ile Ukrayna’nın çok önemli farkları var. Bunların hepsine girecek yerimiz yok. En önemlisi şu: Belarus’ta büyük sanayi kuruluşlarının işçileri grevlerle, yürüyüşlerle, gösterilerle Lukaşenka’nın karşısında yer aldı. 15 bin işçinin çalıştığı Minsk Traktör Fabrikası, otomotiv ve beyaz eşya, tekstil ve kimya sanayisi işçileri bir aşama-

da çok ciddi bir faktör olarak mücadelenin parçası oldu. Bu mesele Marksistlere Belarus konusunda olayın genel karakteri temelinde yapılan tespitlere dayalı olarak benimsenecek tutuma ilaveten işçi sınıfının bu isyanına karşı tavır belirleme görevini de yüklüyor.

Bugün görev, bir yandan Belarus’un emperyalizmin nüfuz alanına girmesini engellemek için mücadele ederken bir yandan da büyük sanayinin işçisini, emperyalizm yanlısı burjuvaziden koparmaktır. Bu ikinci görevi gerçekleştirebilmek için Belarus işçisine muhalefetin Koordinasyonu’ndan farklı bir programla gitmek gerekir. İşçi sınıfının muhalefetin peşine düşmesi ve Lukaşenka’nın bu emperyalizm yanlısı muhalefet tarafından devrilmesi halinde, bugüne kadar diğer eski Sovyet cumhuriyetlerinden farklı olarak sanayi büyük ölçüde kamu mülkiyetinde kalmış olan Belarus dev ölçekli bir özelleştirme saldırısına maruz kalacak ve bütün sınıf dokusu darmadağın edilecektir. Bu yüzden işçi sınıfı zemininde politika yapan sosyalistlerin görevi, işçi sınıfını sınıf çıkarlarından bir milim taviz vermeden toplumun yeniden hegemonik gücü hâline getirecek bir programı sınıf nezdinde savunmasıdır.

Belarus işçisi mücadelede

Batı yanlısı koordinasyon

Erkek egemen kapitalist sisteme karşı örgütlenelim mücadele edelim!

Istanbul Sözleşmesi'ni uygula, kadınları koru!

Kadına yönelik şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Gün geçmiyor ki bir kadının daha ölüm haberini almayalım. Gün geçmiyor ki sosyal medyada ya da haberlerde bir kadının daha tacize uğradığını, tecavüze maruz kaldığını, şiddet gördüğünü, tehdit aldığını öğrenmeyeelim. 2020 yılının bitmesine aylar var, ancak şimdiden 245 kadın öldürüldü. Geçtiğimiz Temmuz ayında 36 kız kardeşimiz kadın cinayetlerinde hayatını kaybetti, henüz aydınlatılmamış 11 şüpheli kadın ölümü var.

Batman'da Temmuz ayında uzman çavuş Musa Orhan'ın 20 gün boyunca tecavüz ettiği 18 yaşındaki İpek Er, kendi canına kıydı. Tecavüzcü Musa Orhan, 34 gün hastanede yaşam mücadelesi veren İpek öldükten sonra sosyal medyada oluşan devasa tepkiden sonra 19 Ağustos'ta tutuklandı, 26 Ağustos'ta ise serbest bırakıldı!

17 yaşındaki Duygu Delen Gaziantep'te bir apartmanın 4. katından düşerek hayatını kaybetti. Duygu'nun ön otopsi raporunda vücudunda düşmeden önce oluşmuş darp izleri bulundu. Katil Mehmet Kaplan'ın as-

lında bir başka kadını öldürme suçundan ev hapsinde olması gerekiyordu!

19 yaşındaki Güleda Cankel'i bıçaklayarak öldüren katil Zafer Pehlivan, kanıt dosyasındaki

İzmir Bornova'da kendi evinde vücudunda cam kesikleri ile ölü bulundu. Urfa'da 17 yaşındaki Nurbari Mircihan'ı para vermedi bahanesiyle abisi bıçaklayarak katletti. Munzur Üniversitesi öğ-

kadının katledilmesi engellenbilirdi. Ancak AKP hükümeti kadınları koruyacak yeni yasalar koyacağı, bunları uygulayacağı yerde mevcut hâliyle dahi yeterli olmayan, uygulanmayan İstan-

cavüz peşimizi bırakmıyor. Erkek egemen kapitalist sistemin karşısında tek başımıza kaldığımızda nerede olursak olalım güvende değiliz! Bizim için en güvenli yer mücadele, en güçlü olduğumuz yanımız örgütlülüğümüz!

Şiddete, tacize, tecavüze karşı kendimizi koruyacak yeni yasaların uygulanmasının, İstanbul Sözleşmesi'nin kadınları etkili bir biçimde korumak için kullanılmasının takipçisi olacak, bütün bunları mücadele ile sağlayacağız! Bir kız kardeşimiz tehlikede olduğunda fiilen yardımına yetişecek, şiddeti yaşadığı anda savuşturacak öz savunma örgütlerini kurmak için bugün çalışacağız!

Genç kadınlar, gelin örgütlenelim, gelin mücadele edelim! Erkek egemenliğini her gün yeniden üreten kapitalist sistemin bütün pisliklerine karşı, kadın cinayetlerine karşı, şiddete, tacize, tecavüze karşı omuz omuza duralım!

tehdit mektubuna, Güleda polise tehdit edildiği için daha önce başvurmuş olmasına rağmen tasarlayarak öldürmekten değil, kasten öldürme suçundan ceza aldı.

Ceyda Yüksel 21 yaşındaydı.

rencisi Gülistan Doku, 235 günü aşkın süredir kayıp.

Artık yeter!

Tecavüzçüler, kadın katilleri hak ettikleri ağır ve caydırıcı cezaları alsalardı, daha fazla

bul Sözleşmesi'ni tartışmaya açmakla meşguldü!

Liseliler, üniversiteli, genç işçi kadınlar! Sokakta, okulda, iş yerinde, evde... Bulduğumuz hiçbir yerde kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, taciz, te-

Ekmek ve hürriyet mücadelesine hoş geldin!

Koronavirüs pandemisinin yarattığı büyük sarsıntıda, evdeki imkânların sınava hazırlık sürecini belirlediği, eğitimde fırsat eşitsizliğinin bir kez daha gün gibi ortaya çıktığı, sınav tarihlerinin öğrencilerin durumuna göre değil turizm patronlarının isteklerine göre belirlendiği zorlu bir süreci geride bıraktık. Milyonlarca genç üniversite sınavına hazırlanırken parası olana imkân veren bu düzenin gerçek yüzüne bir kez daha tanık olduk. Nihayetinde hazırlık süreci geride kaldı, üniversiteyi kazanan binlerce gencin hayatında yeni bir sayfa açıldı. Şimdi açılan o sayfayı en güzel cümlelerle, memleketin tarihine damga vurmuş nice üniversite mücadeleleri gibi yeni mücadeleler ve zaferlerle doldurmanın, hem kendi geleceğimize hem de emekçi halkın geleceğine sahip çıkmanın vaktidir!

Üniversitede pişer memleket düşer!

Memleketin dört bir yanında savaş tamamları çalıyor, ekonomik kriz emekçi halkın ekmeğine kan doğuruyor, işsizlik tehdidi her geçen gün büyüyor ve iktidar bütün gücüyle emekçi halkı bu düzende yaşamaya ikna etmek için çalışıyor. Genç işsizlik günden güne artıyor. Her dört gençten biri işsiz. Diplomalı işsizlik yüzde 15'e dayanmış, memleketin cumhurbaşkanı ise Beştepe'de genç işsizliği "Her üniversite okuyan iş bulacak diye bir şey yok!" sözleriyle savunuyor. Erdoğan aslında bu kirli sermaye düzeninin ve istibdadın gerçeklerini söylemekten başka bir şey yapmıyor. Bu düzenin tekerine çomak sokmak zorunda-

yız. Memleketin geleceğini siyasal iktidarın ve bir avuç sermaye sahibinin insafına bırakmayacağız. Üniversite kürsülerini sermayenin çıkarlarını savunan fikirlere teslim etmeyeceğiz. Amfilerde, fakültelerde, kampüslerde birleşecek; tozpembe kariyer masallarının değil emekçi halkın gerçeklerinin peşinden gideceğiz. Ancak bu şekilde kendi geleceğimize, üniversite okuma fırsatı bulamamış nice yaşıtımızın geleceğine, emekçi halkın geleceğine sahip çıkabiliriz.

Yükümüz ağır, omuz ver kaldıralım!

Üniversiteler bugüne kadar sayısız mücadeleye sahne oldu. Öğrencilerin birliği olmaz denileni oldurdu, yapılamaz denileni yaptı. 1968'de Amerikan 6. Filosu Akdeniz'de elini kolunu sallarken binlerce üniversite öğrencisi tarafından Dolmabahçe'den denize döküldü. Öğrenciler, 1980 darbesinden sonra YÖK'e karşı alanları doldurdu, 2003'te Türkiye'yi Irak'ın işgaline sokacak tezkereyi meclisten döndüren büyük eylem günlerinde binler olup meydanlara aktı. 2013 Haziranı'nda son yılların en büyük halk isyanı olan Gezi ile başlayan halk isyanında fakültelerden alanlara binlerce kişilik kortejlerle yürüdü. Hiç şüphe yok ki geleceğimizin karardığı, hürriyetin abluka altına alındığı bu dönemden çıkarken de biz öğrencilerin mücadelesi çok önemli olacak. Gelin bu mücadelede omuz omuza verelim. Ekmek ve hürriyet için bir araya gelelim. Yükümüz ağır, omuz verin kaldıralım; sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı birlikte kuralım!

İzmir'den bir lise öğrencisi

Pandemi uçurumunda kör bir makinist: MEB

Eylül ayına girmek, biz öğrenciler için yaz tatilinin bitmesi anlamını taşır. Her sene bu biraz heyecandırır bizi. Fakat bu sene heyecandan çok korku, telaş ve belirsizlik kaplıyor içimizi. Ülkemizde vaka görüldüğü an okullar kapatıldı ve milyonlarca öğrencinin erişemediği "online eğitim" denen göstermelik bir uygulamaya geçildi. Sınav tarihleri sık sık değiştirildi ve bunun gerekçesi olarak turizm patronlarının zarar etmemesi gerektiği öne sürüldü. Bir avuç insanın kârına milyonlarca öğrencinin geleceğinden daha fazla değer verdiklerini de apaçık şekilde görmüş olduk. Açıkçası bu süreçte, eğitim sisteminin böyle bir salgına karşı hazırlıksız olduğunu, sermayenin emekçiler gibi öğrencilerin de hayatını hiçe saydığını gördük. Üretim aksamasını diye hijyen gereçleri meslek liselerinde hiçbir önlem alınmadan üretilmeye başlandı. Denetimsizlikten dolayı bir öğretmen Mersin'de bu üretim sırasında hayatını kaybetti.

2020-21 dönemine hazırlanan MEB bugün de belirsizlikten başka bir şey vadetmiyor. Seminer dönemine başlayan öğretmenler aylar sonra okullarına dönünce te-

mizlenmemiş, dezenfekte edilmemiş binalarla karşılaştı. Daha salgın temizliğine dair hiçbir şey ortada yokken bize okulların açılacağını söylemek sorumsuzluktan başka bir şey değildir. Aşamalı olarak yüz yüze eğitimin başlayacağını söyleyen ancak sınıf mevcutlarını azaltma yönünde bir niyeti olmayan MEB, online eğitimi de yine geçen dönemki gibi mi yönetecek? O zaman vay halimize! Tabii bir de azımsanmayacak sayıda sınava hazırlanan öğrenci de var. Dershaneye gitmek bir yana evinde televizyon dahi bulunmayan öğrencilerin de var olduğu unutulmamalıdır.

Şu durumda eğitim sistemini bir trene ve MEB'i de kör bir makiniste benzetmek herhâlde çok da yanlış olmaz. Tren bu zamana kadar hiç raydan çıkmamış gibi gözükse de (kör makinist aslında yol boyunca çok fazla yanlış yaptı) şimdi rayların bozulduğu bir durağa gelince (bu da korona salgını) trenin uçurumdan aşağıya uçmasını engelleyemiyor. Çünkü kör ve ne yaptığını bilemeyecek hâlde!

Komünizm Müslüman emekçilerle buluşuyor

Bütün ülkelerin işçilerinin kurtuluşu için yola çıkmış bir siyasi akım olan komünizm, gerici taraflardan hep Müslüman halkların düşmanı gibi tanıtılır. Oysa tam tersi doğrudur. Bunu en iyi bundan tam 100 yıl öncesinde 1-7 Eylül tarihleri arasında Azerbaycan'ın başkenti Bakû'de toplanan Doğu Halkları Kurultayı'nda görüyoruz.

Bu kongrenin anlamı, tarihin ilk büyük komünist devriminin genel olarak Doğu halklarına, özel olarak da Müslüman halklara (Türkler, İranlılar, Araplar, Hintler, Endonezyalılar vb.) elini uzatması idi. Komünizm Müslüman halklara o günün büyük utancı olan sömürgecilikten ortak mücadele ile kurtulmalarını sağlamayı öneriyordu. Aynı zamanda onların kendi toplumsal ve kültürel hayatlarını düzenleme özgürlüğünü tartışmasız tanıyordu.

Bakû Kurultayı'nın elbette bir öncesi var. Bu geçmişi anlamak Bakû'nün de doğru değerlendirmesi için çok önemli.

Ekim devrimi ve Müslüman halklar

Bakû Kurultayı'nın kökleri, dünya tarihi bakımından hayati iki gelişmede yatıyor. Bunlardan ilki Rusya'da Birinci Dünya Savaşı'nın orta yerinde, işçi sınıfının Ekim 1917'de köylülüğün desteğiyle Çarlık devletini ve burjuvazinin hâkimiyetini yıkıp yerine tarihin ilk uzun vadeli işçi iktidarını kurmuş olmasıdır. Yıkılan Çarlık Rusyası'nda hem dar anlamda Rusya'nın içinde, hem Kafkasya bölgesinde, hem de Orta Asya'da (çoğu Türki olmak üzere) birçok Müslüman halk yaşıyordu: Tatarlar, Azeriler, Özbekler, Türkmenler, Kıpçaklar, Başkırtlar, Çerkesler, Çeçenler, Dağıstanlılar ve daha niceleri. Yeni iktidar bu halklara karşı, onları ağır bir zulme tabi tutmuş olan Çarlığın tam tersi bir tutum ilan etti.

Yeni hükümet, iktidarı ele alışından sadece bir hafta sonra, 15 Kasım 1917'de Rusya'nın bütün halklarına yönelik bir bildiri yayınladı. Bu bildiri, bütün ezilmiş uluslara, Rusya'dan "ayrılarak bağımsız bir devlet kurmayı da kapsayan bir kendi kaderini tayin hakkı"nı tanıyordu.

Devrimden sadece bir ay sonra, 7 Aralık 1917'de ise "Rusya ve Doğu'nun Bütün Emekçi Müslümanlarına Çağrı" yayınlanacaktı. Bu çağrı geçmişte Çarlık döneminde "camileri ve türbeleri yıkılan, inançları ve âdetleri ayaklar altına alınan" Müslümanlara şöyle sesleniyordu:

"Bundan böyle, inançlarınız ve âdetlerinizin, ulusal ve kültürel kurumlarınızın özgürlüğü ve dokunulmazlığı ilan edilmiş bulunuyor. Ulusal hayatınızı özgürce ve hiçbir engel olmadan inşa edin. Bu sizin hakkınızdır. Biliniz ki haklarınız—Rusya'nın bütün halklarının olduğu gibi—devrimin ve onun organları olan işçi, asker ve köylü vekillerinin bütün gücü sayesinde savunulmaktadır."

Komünist Enternasyonal ve Müslümanlar

Ekim devrimi bir Rus devrimi değildi. Rusya'nın komünistleri Bolşevikler Ekim devrimini bir dünya devriminin başlangıcı olarak gerçekleştirdiler. Hemen ardından da, 1919 Mart'ında düzenlenen bir kongrede, dünya devriminin partisi olarak Komünist Enternasyonal'i (Komintern) kurdular. Komintern emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ikili bir tutum benimsiyordu: Burjuva karakterde

olsa bile ulusal devrimci bütün hareketleri destekleyecek, aynı zamanda emperyalizme karşı mücadeleyi sadece işçi sınıfı ve köylülüğün sonuna kadar götüreceği gerçeğine dayanarak duracaktı. Bakû Kurultayı bu yönelişi Doğu halklarına, özel olarak da Müslüman halklara uygulamak için toplanacaktı.

Mekke'de hac, Bakû'de emperyalizme karşı cihad!

Kongre muazzam büyük bir organizasyon olarak gerçekleşti. Asya'nın 30 değişik halkından 2000'den fazla delege katılıyordu. Türkiye grubu sayıca en kalabalık olanıydı: 235 delege ile temsil ediliyordu. Türkiye delegelerinin ardından İran, Ermenistan, Rusya, Gürcistan geliyor, bunları Orta Asya halkları izliyordu. Daha az sayıda da olsa Hintler, Çinliler, Araplar ve Kürtler de vardı.

Doğu halkları dendiği halde en büyük vurgu Müslümanlara idi. Kongre çağrı metninde şöyle denilmişti: "Eskiden kutsal topraklara ulaşabilmek için çöllerden geçerdiniz. Şimdi birbirinizle buluşmak, kendinizi köleliğin zincirlerinden kurtarmak ve böylece kardeşçe bir ittifak içinde birleşerek eşitlik, özgürlük ve kardeşlik üzerinde yükselen bir hayat yaşamak için dağları nehirleri, ormanları çölleri aşın gelin." Komintern'in başkanı Zinovyev açılışta yaptığı konuşmada şöyle bir çağrıda bulunacaktı: "Komünist Enternasyonal bugün Doğu'nun halklarına dönüyor ve diyor ki: 'Kardeşler, sizi bir cihada davet ediyoruz, en başta da İngiliz emperyalizmine karşı!'" Ama sonra konuşmasını şöyle bitiriyordu: "Yaşasın Doğu halklarının Komünist Enternasyonal'le ittifakı! Kahrolsun sermaye, yaşasın emekçilerin hâkimiyeti!"

Şark Tebligat ve İcraat Şûrası

Kongre Doğu halklarının mücadelesi ile ilgili bir dizi karar aldı. Kapanış gününde ise Kurultay'ın çalışmalarını sürdürmek üzere bir Şark Tebligat ve İcraat Şûrası (Doğu Propaganda ve Eylem Sovyeti) kuruldu. Böylece Doğu'da örgütlenmenin yürütülmesi işi daimi bir zemine kavuşuyordu.

Bakû Doğu Halkları Kurultayı komünizmin İslam dünyasının yoksul halk kitleleriyle buluşmasında son derece önemli bir dönüm noktası olarak tarihe geçmiştir. Bugün 100. yıldönümünü kutladığımız bu enternasyonalist toplantının ruhunu yaşatmalı, Doğu'nun, özellikle Müslüman halkın çoğunlukta olduğu ülkelerinin işçi sınıfını, köylülerini ve yoksullarını dünyanın geri kalanıyla sınıf mücadelesi ve bunun sonucunda kapitalizmin devrilmesi ve sovyet (şûrâ) sisteminin kurulması, nihayetinde hep birlikte sınıfsız topluma yürünmesi davasında birleştirebilmeliyiz.

Türkiye işçi sınıfının ilk partisi TKF

Bakû Doğu Halkları Kurultayı'nın bitişinden üç gün sonra, 10 Eylül 1920'de aynı kentte Türkiye'nin ilk komünist partisinin kuruluş kongresi açıldı ve 16 Eylül günü sonuçlandı.

Ekim devrimi ardından dünya devrimini gerçekleştirecek bir dünya partisi olarak Komünist Enternasyonal'in kurulması, Anadolu'nun işgale karşı mücadele içinde bir devrimci iklim girmesiyle birleşince, Türkiye tarihinde ilk kez bir devrimci ve enternasyonalist işçi partisinin kurulmasıyla sonuçlandı. Bu, işçi sınıfına politik bağımsızlığı bakımından bir gelenek ve anlayış kazandırmak bakımından önemliydi. Türkiye Komünist Fırkası (TKF) adını taşıyan bu partinin kuruluşunun 100. yılını kutlamamız bu açıdan bu ülkede sınıf mücadelesinin geleceği açısından önemlidir.

İşçi sınıfının politik bağımsızlığı

İşçi sınıfı, mücadelesi içinde işçiler arasında rekabetin zararlarını

bilimsel ifadesi olan Marksizm bu yüzden daima bütün düzen partilerinin karşısında bir işçi partisinin olmasının gerekliliğini vurgulamıştır. İşte Türkiye'de TKF'nin kurulması, tam da işçilerin ve diğer emekçi ve yoksul katmanların patron partileri dışında bir siyasi mücadele aracına kavuşması anlamına gelmiştir.

Devrimci program, enternasyonalist örgütlenme

TKF'nin programı, işçi sınıfının ekonomik ve toplumsal talepleri zemininde günbegün sürdürdüğü mücadele içinde onunla birlikte yürümeyi öngörür. Ama bu çabanın getireceği örgütlenme sonucunda kazanılacak güç, esas olarak siyasi iktidarın patronlardan alınarak işçi sınıfına devredilmesinde kullanılacaktır. Çünkü işçi sınıfının kapitalist toplumda yaşadığı sömürü, işsizlik, yoksulluk ve olanaksızlıklar, ne kadar kazanım elde edilirse edilsin devam edecektir. İşçi sınıfının gerçekten insanca yaşayabilmesi için kendi iktidarını kurması gerekir. Bu ise devlet yapısının baştan aşağı değişmesini, yani devrimci bir partiyi gerektirir. TKF'nin programı işte bu nedenle devrimci bir programdır.

Kapitalist ekonomi bütün dünyayı birleştirdiği için devrimin de dünya çapında kazanması gerekir. Bunun tek yolu, işçi sınıfının bir dünya partisinde örgütlenmesidir. İşte TKF, Türkiye'de daha sonra hiçbir sosyalist partide görülmediği şekilde, böyle bir dünya partisi olan Komünist Enternasyonal'e bağlı olarak kurulmuş bir partidir.

Türkiye işçi sınıfına yeniden böyle bir parti gerek

TKF, çok erken bir aşamada partinin büyük önderi Mustafa Suphi'yi yitirmiş, on yıllar süren gelişmesi içinde çeşitli nedenlerle hatalar yapmış, zayıflamış ve sonunda ortadan kalkmıştır. Bugün "komünist parti" adını taşıyan partilerin, tarihi TKF ile bir ilişkisi yoktur. Öyleyse böyle bir partinin yeniden inşasına ihtiyaç vardır. Devrimci İşçi Partisi bu amaçla kurulmuştur. Amacı Türkiye işçi sınıfına devrimci ve enternasyonalist bir önderlik yaratmaktır.

İkinci yüzyıla yeni bir partiyle başlıyoruz. İşçi sınıfımızın yolu açık olsun!

DEVLET ARŞİVLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
KOMÜNİST ARŞİVİ

ortadan kaldırmak ve birlikten doğacak gücü sağlayabilmek için elbette sendikalarda örgütlenecektir. Ama sendikaların yapabileceği şeylerin ciddi sınırları vardır. Patronlar sınıfı ekonomiyi ve toplumu yönetmek için siyasi iktidarı kendi partileri aracılığıyla elinde tutar. İşçi sınıfının çıkarları ise patronların çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Parasını patronlardan elde eden, onların çıkarlarına hizmet eden düzen partileri işçi sınıfının çıkarlarını koruyamaz, geliştiremez. İşçi sınıfının ihtiyaçlarının

